

מעמקים

כתבה : נועם טורני

עיצוב כריכה : דניאל ג'ליקס

בהנחיית : מאור רוש

נכתב במסגרת סדנת כתיבה יוצרת
חטיבת הביניים אורט גוטמן, נתניה

לא הצלחתי להירדם הלילה מעצם המחשבה על
התאריך של מחר. הציפו אותי רגשות מועקות של
זיכרונות בדיוק מאותו תאריך נורא: ה-19 בינואר
2000 רק לפני 18 שנה.. אני שונאת כשזה קורה. אני
משתדלת שלא לחשוב עליו או על אותו יום נורא. אני
בדרך כלל מצליחה להשתלט על הצפת הרגשות
והזכרות אבל יש יום אחד בשנה שהרגשות מציפים
אותי והזיכרונות גם כן, מציפים אותי כמו שהגלים
הציפו את הדבר הכי טוב שהיה לי בחיים ובכל שנה
שעוברת מאז אותו יום הזיכרונות כואבים יותר
והמועקה גדלה- רק אפשר לתאר עד כמה הספיקה
המועקה לגדול ב-18 השנים האלה. זה היה עוד יום
סוער גשמים במושב הדר עס. רעש הסערה שבחוץ רק
מתווסף למועקה כאשר רעש הגשם מכה על הכביש
ועל המכוניות החונות, הרעש המצמרר הזה מזכיר לי
את רעש הגלים הארורים. הרגשתי שאם הרעש הזה
לא מפסיק, שאם הרעש המחריש אוזניים לא מפסיק
עכשיו אני צורחת ! התאפקתי. לא רציתי להעיר את
ירון. אני כל כך מקנאה בשלוותו. אסור שיחשוד, הוא
כבר שם לב שכשמתחיל החורף ישירות מתחיל

הדיכאון. אסור שידע מה קרה ! אם ידע שהוא לא
אהבת חיי האמיתית, שכל ליבי אוהב אדם שלא
ראיתי שנים ולא אראה עד סוף חיי ועדיין לא
הצלחתי להתגבר על כך, הוא יברח-כל עוד הוא שפוי
הוא יברח מהבן אדם הכי חסר שפיות שקיים-
ממזמן איבדתי את השפיות. אני לא יכולה להיות
בודדה שוב ! אני לא רוצה לשבור את הלב לבן האדם
שליווה אותי בתקופה שבה חיי קרסו, הוא היה
מלווה מצוין יחסית למישהו שלא ידע שחיי קרסו
באותה תקופה. אני לא יכולה להיות בודדה שוב!

פרק 1: 13.1.2000

"לריאן את עדיין ישנה? קומי, ההסעה עוד 10 דקות כאן." – קולה הדאגני של אימי נשמע מהקומה למטה. "כבר יורדת?" – צעקתי חזרה. אוקי יש לי שתי דקות לצחצח שניים, חצי דקה לשטוף פנים, חמש דקות להתאפר, להסתרק, להתלבש ולחזק את המחליק. נעלתי את זוג הכפכפים הראשון שראיתי וניטרתי למטה במהירות. לקחתי את הכריך ואת בקבוק המים שאמא דאגה שיהיה מונח במטבח ליד הכיור וזרקתי אותם לתוך התיק. "ביי אמא, הייתי פה". אישה לא גבוה במיוחד, בעלת שיער שחור קצר עמדה בפתח הדלת משלבת ידיים. "אחממ, אחממ" – קול צווחני שנשמע מגרונה של אמא מסביר בוודאות שמהו כנראה לא בסדר. "לאן את חושבת שאת הולכת בלבוש הזה גברת צעירה?" – אמרה. "מה לא בסדר?" פתחה בהתנשאות את הדלת הראשית שאפנים מה קורה בחוץ. נראה שכל המושב מוצף מי גשם ואני לבושה כאילו אני הולכת להשתכשך בבריכה הציבורית באמצע אוגוסט. כנראה מרוב לחץ של זמן לא שמתי לב לקור ולרעש הרעמים והסופה

שחוץ. "אני מניחה שאצלצל לשי שיסיע אותי לבית ספר שוב כי אפספס את ההסעה". אחד מהדברים השליליים בלגור במושב זה שאין בית ספר מול הבית שאת רק חוצה את הכביש ומגיעה. יש בית ספר אחד שאוסף את כל המושבים השוכנים ליד העיר ומרכז אותם בבית הספר אחד ולכל מושב יש אוטובוס שמסיע את התלמידים שגרים במושב לבית ספר מה שאומר שבמקום להגיע חמש דקות לפני השעה שמונה לבית ספר ולהתחיל את היום כמו תלמידת תיכון טיפוסית אני מגיעה לבית הספר בשעה שבע ועשרים דקות בגלל ההסעה כדי שלא יבצר מצב של עומס של אוטובוסים מסביב לבית הספר כמה דקות לפני השיעור הראשון. הלכתי להחליף מהר בגדים. זרקתי על עצמי טייץ שחור, חם צוור וגקט בצבע אדום-בורדו ענק שגדול ממני בכמה מידות וחיכיתי להסעה הפרטית שלי. קולות צופר מכונית נשמעו מכוון הכניסה הראשית של הבית. זה בטח שי. "אמא, שי מחכה לי בחוץ הלכתי". לקחתי את המטרייה הראשונה שראיתי זרוקה ליד הדלת ורצתי מהר לכיוון החניה, שם חיכה לי בתוך הרכב – גיפ טיולים עם גלגלים בגובה מפלצתי, בצבע ירוק

וחלונות נטולות זכוכית. אני שונאת את הרכב הזה, הוא גבוה לי מדי. אבל שי מת עליו, נוח לסוע איתו לטיולי מחנאות בשטח שזה אחד מהתחביבים הלא מוסברים שלו. טיפסתי על הרכב כדי להיכנס למושב הנוסע. מתי תלמדי לקום מוקדם מאמי?" –אמר שי בקול מתנשא. "כשאתה תחליף רכב". החזרתי לו. "השמיע את הצחוק הכובש שלו ונישק אותי. את שי אני מכירה מגיל אפס. הוא גר איתי במושב שתי דקות הליכה ממני והאימהות של שנינו חברות הכי טובות, שתי עקרות בית שנוהגות לעשות הליכות בערבים ולהתלונן על הילדים-שילוב מושלם, שי ואני מרבים לרדת עליהן בגלל זה. לשי תמיד היו רגשות כלפי, כבר מגיל 11 בערך ורק כשהגענו לכיתה ט-לגיל 15 הוא עזר אומץ להתחיל איתי ומאז אנחנו ביחד, לא מצליחים להתנתק אחד מהשנייה. ארבע שנים. ללא ספק הארבע שנים המאושרות בחיי. היחסים שלנו מתחלקים ככה: אני יורדת על הפחד הבלתי מוסבר שלו מחיות קטנות והוא צוחק על השיער שלי כשהוא במצבו הטבעי, הוא וכמובן אמא שלי היחידים שראו אותי בלי פן וזה גם בגלל שכהוא ישן אצלי הייתה הפסקת חשמל. זה הדבר הכי טוב

במערכת יחסים שלנו, אנחנו לא מפסיקים לרדת אחד על השנייה אבל זה ברור שהכול זה מאהבה. שי הוא אהבת חיי. הוא הבחור הראשון שלי והאחרון שיהיה לי. אני בוודאות רואה אותו כ"האחד". כל הבנות ישנאו אותי על המשפט הזה אבל הוא כל מה שבחורה רוצה והוא שלי. לנצח. קודם כל הוא חתיך הורס: יש לו שיער חום בהיר מבריק ועיני דבש-זהובות קטנות, הוא ענק – גובה 1.79 טוב זה לא כזה גבוה אבל בשביל בחורה בגובה קצת מתחת לממוצע כמוני זה עצום, וצבע העור שלו כהה אבל לא מדי- כמו שאני אוהבת. אני יכולה לחשוב על עוד מיליון סיבות שיצדיקו את שלמותו, זה יכול לקחת לי נצח אבל הדבר שללא ספק הכי כבש אותי אצלו זאת האישיות. הוא הבחור הכי מצחיק שיש, תמיד יש לו מה לספר ויודע מתי להחמיא, במיוחד ברגעים שצריך. הוא יכול להיות הבן אדם הכי שלוו ורגוע עד שמשוהו מעצבן אותו, הוא יכול להשתגע בקלות מכל דבר קטן ולשבור את כל הבית בדרך. ברצינות, עדיף לא להיות לידו במצבים כאלה. פעם אחת עידן כץ (תלמיד כיתה י"א בבית ספר שלנו) שאל אותי מה השעה וזה היה נראה לו כאילו ניסה להתחיל איתי אז

הוא בא אליו נתן לו אגרוף בפרצוף והלך. לעידן נשבר האף, השהה אותו מהלימודים ליומיים והוא לא דיבר איתי שבוע בגלל זה. אבל הוא כבר מצא שיטה להרגיע את הכעסים, מתי שהוא מרגיש שהוא מאבד את העשתונות והוא ישר לוקח את הגלשן, מתניע את האוטו ונוסע לחוף לגלוש. מרוב שהוא מתעצבן בקלות הוא מבלה את רוב זמנו בחוף גולדה בחדה, חוף מדהים זה בהחלט המקום האולטימטיבי להירגע. הגענו לבית ספר, הוא יצא קודם מהמכונית והתקדם לעבר מושב הנוסע לעזור לי לרדת וצעדנו לעבר שער הכניסה של בית הספר "רמות חפר" שם אנחנו לומדים מכיתה ז'. הלכנו כשידו עוטפת את כתפיי ומחממת אותן. נכנסנו לשיעור השני שהיה שיעור מגמות. אני במגמת תיאטרון, זאת התשוקה שלי, התחלתי ללמוד תיאטרון מגיל 13 ומאז התמכרתי. שי גם לומד איתי במגמת תיאטרון, כשחושבים על זה כל החברים הכי טובים שלי לומדים איתי במגמה. "אני רץ שנייה ללוקרים להביא מחברת ערבית, בינתיים תיכנסו לסטודיו." אמר. נכנסתי לסטודיו. כשאנחנו מופיעים מתאם המגמה אנחנו מופיעים באולם הכנסים שבבית

הספר, זה אולם עם במה ענקית וכיסאות קהל בדיוק כמו בתיאטרון אבל כשאנחנו עושים חזרות אנחנו נמצאים בסטודיו של בית הספר, זה סטודיו עם רחבה גדולה עם רצפת שטיח בצבע חום בורדו ומראות ענקיות מודבקות בחלק מהקירות. בסטודיו ראיתי את זואי, אדר ומאיה מדברות ביניהן. "לא מפסיקות לרכל אה?" אמרתי והצטרפתי לשיחה. שלושתן הן החברות הכי טובות שלי, זואי גרה איתי במושב הדר עם, ואדר ומאיה גרות במושב הצמוד להדר עם-מושב קריית חיים. "בדיוק דיברנו על מחנה פסח" אמרה זואי. בלונדינית טבעית עם עיני דבש תוססות גדולות שאי אפשר להוריד מהן את העיניים, רגליה ארוכות ודקות.. שפתיה דקות ורחבות, עצמות לחייה רזות וארוכות וגומה מבצבצת באמצע כל לחי. היא בהחלט כובשת הבנים בחבורה. רוב בני הנוער שגרים באזור המושבות, רשומים לתנועת הנוער "בני המושבים" כל החברים הכי טובים שלי הם מהגדוד שלי. כשהייתי קטנה יותר אז הייתי חניכה שם אבל מגיל 16 החניכים הופכים להיות מדריכים, זאת השנה השנייה שאני מדריכה בבני המושבים. מתאם התנועה אנחנו יוצאים להמון מחנאות וזה אחד

הדברים האהובים עליי. "אני כבר לא יכולה לחכות.
שנה שעברה זה היה המחנה הכי כיף"- הוסיפה
מאיה. לעומת זואי מאיה היא הילדה טובה בחבורה.
ברונטית בגובה קצת מעל הממוצע עם עיניים חומות
קטנות שהלימודים מעניינים אותה קצת יותר מבנים.
"את האמת אני העדפתי את מחנה חנוכה, שהיה
במדבר. הינו שם יותר ימים והלכנו פחות ברגל"
אמרתי. " אבל שנה שעברה במחנה פסח היה יותר
מצחיק בהרבה. זה היה כשרועי דחף את יובל לנהר
ואז כולם התחילו לדחוף אחד השני לנהר ובסוף
כולם כבר נכנסו והיינו שם שעות. במקום לראות את
הנופים בגליל העליון עשינו מסיבת מים" הוסיפה
זואי. "ובלילה שי ומאיה עשו תחרות גרפסים ומאיה
ניצחה". הוסיפה אדר. שלשתינו התחלנו לצחוק.
"אמרנו שלא מזכירים את זה!" נזפה ורצתה לקבור
את עצבה בו ב זמנית. אדר היא החברה הכי טובה
שלי. אנחנו ממש אחיות. רק שהמראה החיצוני קצת
יסגיר אותנו – אנחנו ממש הפכים מבחינת המראה.
אם הגובה שלי מתחת לממוצע אז הגובה שלה עקף
את הממוצע כבר בכיתה ד. השיער שלי בהיר מאוד
וחייב להיות חלק ומסודר ומפוצץ בקרמים כל הזמן

והשיער שלה מתולתל פרוע ובחיים לא נגעה
בקרמים, העיניים שלי ירוקות-כחולות גדולות עם
ריסים ארוכים ביותר, בייחוד בעזרת המסקרה.
והעיניים שלה חומות וקטנות, אני לבנה כמו סיד
ועור גופה בצבע כל כך שחור שנראה כאילו נרדמה
כמה שעות בשמש. אבל המראה החיצוני הוא לא
המשנה. אנחנו עושות הכול ביחד, אנחנו אוהבות את
אותם דברים, שתינו צוחקות מאותם דברים אפילו
הטעם שלנו גברים זהה. ושתינו מתחרטות על השלוש
שנים בהם הערצנו בטירוף את הסדרה הארגנטינאית
"המורדים" שללא ספק היו שלוש שנים של בזבוז
זמן. שי,רועי ונועם נכנסו לסטודיו. עכשיו כשהם
הצטרפו החבורה כמעט הייתה בשלמותה. יש לנו עוד
הרבה חברים מהמושבים אבל ששתינו החברים הכי
טובים. בחופשים כולנו ישנים אחד אצל השני ובעיקר
מסתובבים בשכונה. התנועה היא זאת שחיברה
בנינו. "בוקר טוב, אלמליכיי" קרא נועם תוך כדי
שניכנס לסטודיו. משני צדדיו עמד רועי וקצת
מלפניהם עמד שי. נועם הוא החבר הכי טוב שלי- מיד
אחרי אדר. ממש גדלנו יחד אבל החברות שלנו בעיקר
מתבססת על צחוקים, יש לנו הומור שונה- משלנו

שלא משתוף לשאר החבורה. אני חולה על הבלונדי
הגבוה עם העיניים החומות והגשר בשיניים הזה.
הבנים התיישבו איתנו, שי התיישב מאחרי, נתן שלי
את החיוך המלאכי העקום שאני הכי אוהבת
וכשדיבר תוך כדי חיבק אותי. והמשכנו את השיחה.
המורה לתיאטרון נכנסה לסטודיו. קרן בוזגלו-ככה
קוראים לה. היא אישה מאוד מופרעת וזה לא קשור
לשיער הפרוע שלה. קרן היא חיית במה אמיתית, וזה
מה שהיא רוצה שאנחנו ניהנה. קרן היא ממש גבוהה
עם מבנה גוף דק כמו קיסם, יש לה אף סולד-קטנטן
ועיניים ירוקות ענקיות וכשאני אומרת ענקיות אני
מכוונת ענקיות בגודל של שזיף ענקיות וכשהיא
כועסת עיניה נפתחות לרווחה וגדלות עוד. זה יתרון
מעולה לשחקנית במה, היא אפילו לא צריכה להרגיש
כועסת כדי לשחק כועסת, היא פשוט בוהה לאופק
ומצמררת את כל הקהל.

הניחה את המטרייה שלה בכניסה לסטודיו. היא
נכנסה די מרוגשת למרות מזג האוויר הקודר. היה לה
חיוך זומם. היא נעמדה בבמה מולנו וכל שאר
התלמידים ישבו על רצפת השטיח. כשהתמקמה
הסירה את הסוודר הענק שלבשה וכשהסירה אותו

פתאום כל התלמידים התחילו לצרוח בהתרגשות ולקרוא קראיות שמחה וגם אני עשיתי זאת. היא התחילה לחייך בהתרגשות-היא ידעה שנגיב ככה כשנראה את חולצת "חלוקת התפקידים". זאת מסורת כבר כמה שנים בתיכון רמות חפר במגמת תיאטרון שלפני כל חלוקת תפקידים קרן לובשת באופן קבוע את חולצת המיקי מאוס הכחולה שלה, היא לובשת אותה רק לפני כל חלוקת תפקידים. הפינתי את מבטי לאחור לראות את שי, העברתי לו את תחושת הלחץ שלי דרך הבעת הפנים שלי, הוא שם את ידו עליי ולפי הבעת הפנים שלו הוא מסר לי תחושת ביטחון, כאילו אמר לי "הכול יהיה בסדר". "אוקי חברים, זהו יום חלוקת התפקידים למחזה סוף שנה: "רומאו ויוליה". " הכריזה קרן וכשדיברה הצביעה על חולצתה. כל הכיתה התחילה עוד פעם עם קריאות השמחה, גם אני המשכתי אבל בלב רציתי למות מרוב לחץ. אני מתעבת רגעי לחץ כאלה, אני מרגישה שהבטן שלי החליטה להיות ציפור נודדת ולעשות סיבובים בכל שמי הארץ, הברכיים מנדנדות והלב שלי דופק במהירות יותר קטלנית מטיל גרעיני ששוגר השנייה. אני כל כך רוצה

להיות יוליה. אני בטוחה ששי יקבל את רומאו
והתפקיד הזה בשבילינו, הרי רומאו ויוליה מאוהבים
בטירוף, הם מוכנים לעשות הכול אחד שביל השנייה
ושום שבר לא יעצור אותם – זה אנחנו. וחוף מזה יש
שם סצנת נשיקה ואני לא בטוחה שאקבל את זה
בחיוב אם תהיה יוליה שהיא לא אני. "לתפקיד
רומאו.. תופים, תופים, תופים" כל הידיים של כל
התלמידים רקעו על ברכיהם שוב ושוב כמו קצב של
תופים. -אני שונאת כשהיא עושה את זה. הברכיים
שלי התחילו לרעוד. "שי כהן". רעש קריאות השמחה
של הכיתה שוב-זה הולך להיות ככה אחרי כל שם
שקרון תכריז. כמה בנים תפחו על גבו אחד אחרי השני
וחיוכו הזוהר יכול להמיס קרחונים. ניטרתי עליו בין
רגע בקריאות של שמחה, אבל בלב הרגשתי שהלחץ
גבר לאחר שהוא הוכרז כרומאו, הדחף שלי לגלם את
יוליה גבר. "אני בטוחה שתעמוד בתפקיד הזה מצוין"
קרון פנתה לשי בקול מאיים ופתחה את עיניה
לרווחה. ראיתי בפנים של שי שהוא רועד. "ולתפקיד
יוליה.... תופים, תופים, תופים" – אוי לא. חשבתי.
קרון השתתקה לרגעה ארוך, ניסת ליצור מתח גבוה
יותר מהמטח שלי, היא הצליחה. באמת?! נו.. למה

את מחכה? חשבתי. את לא רואה שאני מתעלפת.
תגידי את זה. "שני יצחקי". קריאות שמחה נשמעו
שוב אבל כל הכיתה ישר הפנתה את ראשה לראות
את תגובתי. אני לא מאמינה. אני לא מאמינה. שני
יצחקי? שני גונבת החברים הידועה יצחקי? חשבתי
שאני מתה, לא ידעתי איך לאכול את זה. מהרגע
שהיא הכריזה את הסיוט שי מנסה לנחם אותי. בכלל
לא שמעתי מה שהוא אומר, היה לי מסך שחור מול
העיניים. רק הרגשתי את שהציפור המרחפת שהייתה
לי בבטן פתאום נופלת חסרת הכרה על הקרקע. קרן
המשיכה כרגיל. בכלל לא שמעתי את שאר
התפקידים. רק מדי פעם עוד כמה דפיקות ברכיים
וקריאות שמחה. עד עכשיו: "לתפקיד רוזלין...(בלי
תופים, תופים): לריאן אלמליך". אם עכשיו חשבתי
שהנורא מכל קרה. טעיתי. בגדול. מה? חשבתי. איך
זה יכול להיות, אני? את רוזלין? אני את הנערה
שרומיאו רצה אבל אז הוא ראה את יוליה וברח
איתה. רציתי רק להסתלק משם, לא רציתי לראות
אף אחד. לא את שי. אף אחד. רציתי לצעוק עליה,
להוציא את כל הכעסים הצבורים לי בבטן, פשוט
לשחרר את הכול. אבל ממש לפני שפירקתי הכול היה

צלצול שמודיע לי שהשיעור הבא עומד להתחיל.
במשך כל היום לא הוצאתי מילה. יום הלימודים
הגיע לסיומו. הלכתי מהר לעבר חניית האוטובוסים
לבד, לפני שמישהו הספיק לעצור אותי אבל מאחור
שמעתי את שי צועק את שמי ורץ במהירות.
התעלמתי, ידעתי שזאת לא אשמתו אבל לא הייתי
רגועה, ידעתי שהתקפת העצבים שלי תצא על הבן
האדם הראשון שיפנה אליי וזה לא מגיע לו. אז
התעלמתי והמשכתי ללכת. " לריאן" קולו הנמוך
והרך נשמע קרוב יותר. הרגשתי יד חזקה אוחזת לי
את הכתף ומסובבת את גופי לאחור. ידעתי שאין לי
סיכוי נגדו. הוא הסתכל עליי במבט עצבני ביותר,
שיערותיו פרועות מהריצה. הסתכלתי על זיו פניו
המושלמים. הוא רצה להתחיל לדבר או יותר נכון
לנזוף בי אבל התנשף בכבדות מהריצה ולא הוריד
את עיניו ממבטי, הסתכלתי על הרצפה. "את יכולה
להסביר לי מה עובר עלייך?". עדיין חסר נשימה. "אני
חושבת שאתה יודע, איך אתה היית מרגיש אם הדבר
שהכי ציפית לו, חיכתה לו מתנפץ לך בפרצוף". "אני
יודע שאת מאוכזבת אבל את מוכנה להסביר לי איך
אני אשם בכל הסיפור? למה אני הוא זה שאת

מענישה?" נאנחתי. התחיל לטפטף והרוח שתמיד הייתה התחזקה. ידו הקרה החזיקה בסנטרי. בגופי עבר רעד קור כשנגע בי. פתאום נראה שלוו, נעשיתי שלוה רק מלהסתכל עליו. הוא צודק. למה הוא צריך להיענש.

"אתה צודק. למה אתה צריך להיענש ולהתנשק עם איזה שחורדינית חיוורת בגלל שאני לא שחקנית מספיק טובה בשביל לגלם את יוליה." השלוה נגמרה בין רגע רק מעצם המחשבה על שני. "את מדברת שטויות. נמאס לי לשמוע אותך מקטרת ככה. כשתירגעי תדברי איתי". הפנה לי את גבו והסתלק במהירות לכוון המכונית שלו. הוא פתאום נעשה כל כך עצבני. הוא היה כל כך שלוו, לא ידעתי מאיפה זה בא. הציפו אותי רגשות חרטה מעצבנים. ידעתי שטעיתי. אחרי השיחה הזאת רמת התסכול עלתה. הגעתי הביתה. מושון הכלב מסוג פינצ'ר השחור של אחותי קפץ עליי כשנכנסתי הביתה. אני כל כך מקנאה בו הוא נראה כל כך שמח ונטול דאגות. אמא הייתה עם לקוחה במטבח. אמא שלי, רונית אלמליך היא בהיותה מתקשרת. נשמע מפחיד. אכן. המומחיות שלה זה קריאה בקפה, אני לא מבינה את

האנשים שילמו כסף בשביל זה. אפילו לא היה לי תיאבון פשוט רציתי לשבת לעשות מרתון עקרות בית נואשות בחדר נטול אור. וברור שמהו חייב להרוס את זה. עליתי בצעדי כעס ותסכול לחדר. "מה את עושה פה? תסתלקי לי מהחדר ותעיפי את החתולה המסריחה שלך מהמיטה שלי". זה מה שאני צריכה עכשיו. את אחותי הקטנה מתפרצת למקום היחידי שהוא שלי בבית. "אמא בסלון עובדת ורציתי לראות טלוויזיה אז אמא הסכימה לי להיות פה." הקול המתחכם שלה רק עוד יותר גורם לי עצבים מיותרים. "ואת עוד מסרקת אותו על המיטה שלי? - חשבת שאני מאבדת את זה. רמת הסטריליות שלי מאוד גבוהה אז לראות שיערות גינגיות של חתול מלוכלך מפוזרות לי על המקום שאני ישנה בו זה מצב שיוביל אותי לאשפוז בבית החולים הפסיכיאטרי. "מיה, אני רצינית אם את לא מסתלקת עכשיו- לקחתי את הנעל הראשון שראיתי זרוק בחדר. "את תקבלי את זה בראש". הייתי כל כך מתוסכלת שאפילו לקום להעיף ילדה בת חמש ששוקלת עשרה קילו לא יכולתי. היא לקחה את החתול שלה והסתלקה מהחדר בצעקות של ילדה מוטרדת. "שחכת את המסרק!" צרחתי

וזרקתי לה אותו לקומה למטה. פשוט נשכבתי על המיטה בחוסר אונים. סוף סוף שקט. כיביתי את האור וסגרתי את התריס של החלון עד שאי אפשר היה לראות כלום. נכנסתי מתחת לשמיכה והדלקתי את הטלוויזיה. כמובן שמשהו היה חייב להפריע. הדלת נפתחה בחוסר ביטחון ופחד מוחלט. "מה שחכת מיה?" קראתי בקול מיואש. זואי אדר ורועי נכנסו לחדר. "שלושת הקופים? מה אתם עושים פה?" די שמחתי לראות אותם. בשביל מה יש חברים אם לא שינחמו אותך במצבים מייאשים. רועי ואדר קפצו על המיטה בלי לחשוב פעמים, זואי נשארה לשבת על כיסא בשולחן המחשב הפינתי. אני לא אשקר, כשנכנסו לחדר די ציפית או יותר נכון רציתי לראות את שי יחד איתם. "לרי, אני לא יודעת איך להגיד את זה אבל אכלת אותה" הכריזה אדר. באמת מכל השחקניות במגמה, את שני יצחקי? נאנחתי. "למה את סתם מחממת? לריאן, בתור מישהו שמכיר את שי קצת יותר משבע שנים את יכולה להיות רגועה. הוא כל כך אוהב אותך, את אפילו לא יודעת. " רועי תמיד יודע להרגיע כשצריך. "זה לא קשור לסצנת הנשיקה. זה... פשוט.. אווף. רומאו ויוליה זה אנחנו.

תכננו את המחזה הזה כל כך הרבה זמן וחשבנו על כמה מושלם יהיה אם ניהנה ביחד אז לראות מישהי אחרת לוקחת לי את המקום זה דקירה בלב". "טוב לא מדברים על זה יותר!"-תמיד זואי ידעה איך לשנות נושא פתאום. היא קפצה גם למיטה וארבעתנו התכרבלנו מתחת לשמיכה בזמן שצפינו בעקרות בית נואשות. הזמן עובר כל כך מהר כשאני עם האנשים שאני אוהבת. "מתפוצץ לי המוח, אחרי שלוש וחצי שעות של צפייה בטלוויזיה בחדר אטום חלונות ואור אני חייבת לצאת החוצה." קראה זואי בפנייה האדומות מוכיחות זאת. "נראה לי שעדיין יורד גשם" אמרתי. רועי יצא למסדרון והבחין בוויטרינה של הסלון מהקומה למעלה ואמר, "הפסיק. בואו נצא". כולנו עזבנו את החדר, כיביתי את הטלוויזיה, לקחתי מפתח מהמגירה של השידה ליד המיטה ונעלתי את החדר, אני לא לוקחת את הסיכון שהחתול המסריח של מיה יתכרבל לי במיטה. יצאנו לכוון כניסת הבית. תוך כדי יציאה קראה אדר, "להתראות רונית!". ואני אחריה "ביי, אמא". ישר כולנו ידענו ללכת לאותו כיון. למכולת של מושיקו, אצלנו קוראים לזה צרכנייה. זה המקום הקבוע שלנו

מכיתה ד'. בדרך כלל באותה שעה כבר כל החבורה נמצאת שם, אנחנו מגיעים מפוצלים, לפעמים הבנים באים בחמש, לפעמים בארבע וחצי, אין לנו ממש שעה מסוימת. ליד הצרכנייה יש מין במה במדרכה ליד הכיכר ובבמה הזאת יש ספסל קטן ושם אנחנו יושבים כל ערב. כשאנחנו מתקרבים לספסל כולם מתחילים לרוץ כדי לתפוס מקום ומי שלא מהיר מספיק נשאר לשבת על הרצפה. כבר מרחוק ראיתי על הספסל את שיונועם. התקדמנו לעברם. רועי, אדר וזואי כבר התחילו לרוץ אבל אני המשכתי ללכת באותו קצב, הולכת וממשיכה להסתכל עליו. לא הורדתי את עיני מעיני הזהב שלו. כשהיינו מספיק קרובים שי כבר הבחין בי.. כשראה אותי מתקרבת הוא סוג של נתן לי פרצוף מתנשא הוא יודע שהוא ניצח בריב הזה. מרחוק ראיתי שהוא צחק ממשו שאחד הבנים אמר, חייך והמשיך ולא הוריד את עיניו ממני. רועי ואדר הספיקו לתפוס את שני המקומות האחרונים בספסל. זה ידוע שהם המהירים בינינו וזואי התיישבה על הרצפה. הגעתי למקום שתי דקות אחריהם ולא הורדתי את המבט ממנו וכמוני גם הוא. אוף ידעתי שאני צריכה לעשות את זה. אני שונאת

להיות זאת שעושה את הצעד הראשון. "אכפת לך
לבוא שנייה?" עדיין לא הורדתי את המבט. "כן,
המפקד" אמר בזלזול. גלגלתי עיניים. בזמן שקם
נועם תפח לו על הגב בסוג של "בהצלחה". התקדמנו
לעבר אזור קוביות החציר הענקיות. הייתה שתיקה
כל הדרך. אומנם נמשך דקה אבל הרגיש כמו
עשר. הגענו לקוביות החציר. עלינו על אחת מהם. הוא
עלה ראשון כדי לעזור לי לעלות, הושיט את ידו וביד
אחת תפס את כף ידי וביד השנייה את אזור המרפק.
ביד אחת נאחזתי בו וביד השנייה הנחתי על הקובייה
שביל תנופה. התיישבתי לידו. "את לא סומכת עליי?"
אחרי שתיקה נשמע קולו הרך. "איזה שאלה
מטומטמת. ברור שכן. אז מאיפה הקנאה? את חושבת
שאני מסוגל לפגוע בך, לריאן? לא.. פשוט.. באמת זה
קצת מעליב אחרי ארבע שנים. קטע אותי. אוי,
באמת שי אל תצטדק לי! איזה ילד שאל אותי מה
השעה והחטפת לו מכות אז אל תוציא אותי החברה
הקנאית שלא סומכת על החבר שלה. התחלתי לרתוח
נשמע צחוק פתאומי ודי פרעי. "מה עובר עלייך? אני
הכי רצינית שיש". נזפתי. את האמת קצת פגע בי אבל
ישר בלי שום הומור התחלתי לצחקק אבל לא

בפראיות כמוה. "היית צריכה לראות את הפרצוף
שלו שראה את היד בצורת אגרוף שלי במרחק
סנטימטר מהאף שלו" שנינו צחקנו. אחר כך שם את
ידו על כתפי וקירב אותי אליו. ראשי הוצמד לגופו
ושמעתי את דפיקות ליבו הרגועות. "מתי תביני,
מתי?" התנשף. שאתה חמור? הבנתי את זה כבר
משנה שעברה. הרמתי את ראשי לראות את הבעת
פניו. הם היו אטומים. "מתי, תביני שאני אוהב
אותך?" קצב ליבי התחיל לדפוק. גם אחרי ארבע
שנים כל פעם שהוא אומר את המשפט הזה ליבי
מעבד שליטה. ופניו עדין מראות אדישות. "מה את
שוקת?" המחשבות הציפו אותי ולא שמת לב שאני
ממשיכה לחשוב בליבי והוא מחכה לתגובה. "תסביר
לי את זה שגם אחרי כל כך הרבה שנים שאני מכירה
אותך, אתה מצליח לרגש אותי כל פעם מחדש, אתה
ממש משהו מיוחד. "מה מיוחד בגבר שמביע את
אהבתו בפני האישה שלו" בשבילי זה הכי מיוחד
שיש. להייתה שתיקה כמה דקות. כל אחד שקוע
במחשבות שלו. "אני מרגיש שלפעמים אני מעביר לך
את התחושה שהזוגיות שלנו היא מובן מאליו-ממש
לא.. שיי" תני לי לסיים. אני מרגיש שלפעמים אני

מראה מבחוץ שהזוגיות שלנו היא מובן מאילו, כאילו
האדישות שלי מעבירה את זה כך. הכי חשוב לי
בעולם שתדעי שאני מודה כל בוקר לאלוהים שיש לי
אותך. להיות הגבר שלך זאת מתנה של פעם החיים,
בחיים לא קיבלתי מתנה כזאת ואם אני לא אשמור
על עליה הכי טוב שיש ותיעלמי לי... רצף הדיבור
נפסק לשנייה ובחיים לא תהיה לי מתנה כזאת. אני
לא יודע מה עשיתי בעולם הזה שהמתנה הזאת
מגיעה לי. אלוהים, אני כל כך אוהב אותך. אני
בחיים.. אני בחיים לא אוותר עלייך, לעולם לא אתן
למשהו לקחת אותך ממני. זה מרגיש לי שאין סוף
לאהבה הזאת. תמיד אומרים שאחרי שמתחתנים
נגמרת האהבה אבל משהו במוח שלי לא רואה את זה
בהיגיון כאילו בשבילו לא קיים דבר כזה, לא קיים
במוח לבצע את הפעולה "להפסיק לאהוב את לריאן
אלמליך". פשוט לא קיים. שנינו שתקנו דקה. היינו
צריכים להפנים את מה שקרה פה. את הפצה שהוא
זרק כרגע. הלב שלי התהפך. הציפור בבטן שלי עושה
סיבובים. הוא קטע את השתיקה. "את בטח חושבת
שהשתגעתי." פשוט המשכתי לשתוק. רציתי להגיד לו
כל כך הרבה דברים אבל שכחתי איך לדבר.

הסתכלתי עליו עם פה פתוח, פה שמנסה לדבר אבל הגרון לא נותן למילים לצאת. "אני... אמממ.. וואו." טוב לפחות ניסיתי. "כן..". גירד בשיערו תוך כדי. הוא נהיה אדום וכל כך נבון. אוקיי. חשבתי. אם הפה לא עובד והגוף כן אז בוא ניצור מזה משהו. אז פשוט קפצתי עליו בלי להוציא מילה. הוא שכב על ערמת החציר ואני מעליו, פשוט לא עבדתי לפי הראש, נישקתי אותו בכל הפנים והצוואר וחייכתי כמו תינוק שקיבל את המוצץ שלו חזרה. הוא נראה מופתע ושמח בו בזמן. "אתה לא אמיתי" אמרתי. רגשות זה הדבר הכי אמיתי שיכול להיות. שנינו לא הורדנו את החיוך לרגע. הגענו למצב שהא שוכב וידיו נשענות לאחור- רחוקות משאר הגוף ואני יושבת עליו. הסתכלתי עמוק לעני הזהב שלו. החיוך המלאכי שלו גורם לי להצטמק. "אתה בכלל יודע כמה אתה חשוב לי? יש לך מושג כמה אני אוהבת אותך? הוא משך את ידי בכוונה להתקרב אליו. שכבתי לידו. ידיו מאחורי ראשו וידי עוטפות את גופו הרך. "אני יודע כמה אני אוהב אותך". ענה. "אתה משווה דלי מים לאוקיינוס." הרים את ראשו כדי לנשק את מצחי וחזר לתנוחה הקודמת. אחח.. אני יכולה להישאר

ככה כל היום. אמרתי. פתאום תקף אותי פחד. כל כך טוב לי. אני מאושרת. אבל תקף אותי פחד שהרגע הזה יגמר. רציתי שהזמן יעצור ורק שנינו נישאר. זאת הרגשה ממש מוזרה, אף פעם לא פחדתי שיגמר אבל פתאום באה לי המחשבה שאולי זה יגמר וזה הכניס אותי ללחץ מוזר וזה התבטא בצורה פיזית. "הכול בסדר? את ממש רועדת" סתם.. כנראה הקור או משהו כזה. "חכי" קם והוריד את הסוודר שלו. לא, לא.. באמת אני בסדר אני לא רוצה. אתה תקפא. התעלם ממני לגמרי. והביא לי בכל זאת את הסוודר וחזר לשכב. בזמן שלבשתי את הסוודר הרגשתי טיפות. התעלמתי בתקווה שלא ישים לב. "נראלי שהגשם מתחיל " אמר. פניי הראו אכזבה. מה שהוא בלב שלי קפא. זה נגמר מהר מדי. אני מסרבת שהרגע הזה יגמר! הוא ישר קפץ למטה מקוביית החציר, הושיט לי את ידו ועזר לי לרדת.

פרק 2 : 18.1.2000

למחרת בבוקר שי הוריד אותי בבית אחרי שישנתי אצלו. בלילה שעבר הרגשתי נורא. קמתי באמצע הלילה והקאתי שלוש פעמים.. אני רק מקווה שזאת לא שוב השפעת המעצבנת הזאת שהייתה לי שבוע שעבר, הקאתי בלילה שלוש פעמים ובבוקר פעמיים, זה היה נורא. לא הרמתי את הראש מהכרית כל השבוע. רק מהכרית לפח ומהפח לכרית. ההקאות באו לי בהמשכים, זה חזר לי מדי יום. זה הזמן הכי לא מתאים למחלה עכשיו. בעוד שבוע יש לנו מחנה חורף ברמת הגולן ואנחנו בשיא של החזרות להצגת בית הספר במגמה. הכול חוץ מזה. בבקשה. כשנכנסתי אמא כבר הייתה בשיא בישול הפנקייקים. " בדיוק בזמן, נופר. חייכה אליי בפניים מרוצות מהפניקיים המדהימים שיצאו לה והעיפה מבט אליהם אל הצלחת שעליה מגדל ישר כמו סרגל של פניקיים. מיה ארחה את השולחן. ואבא ישב מול תוכנית הבוקר האהובה עליו עם עיתון ביד. שבת בבוקר טיפוסית בבית משפחת אלמליך. נתתי לאמא נשיקה על הלחי ועברתי לאבא ונשקתי לו על המצח. "היי ילדה, איך ישנת?" שאל בהתעניינות. " מעולה".

שיקרתי. לא ישנו כל הלילה ובשעתיים שנשארו עד
הבוקר בליתי בהקאה של אוכל מכל השבוע. בדרך
כלל כשאני חוזרת משי בשבת בבוקר ריח הפנקייקים
של אמא הם התענוג של היום אבל כבר שנכנסתי
הביתה קיבלתי בחילה מפחידה שבקושי יכולתי
לנשום באופן סדיר. הנה זה בא. רצתי הכי מהר שלי
לשירותים בקומה למעלה והקאתי את נשמתי.
והתחלתי להתנשם בכבדות. מלמטה שמעתי את
אמא צועקת. "לריאן. מה קורה? את בסדר שם" לא.
עניתי בלחישה. בעיקר לעצמי. ידעתי שמהו לא
בסדר. זה לא היה ככה עם השפעת שהייתה לי. זה
היה שונה. עברה לי המחשבה שאני בהיריון. זה
מגוחך. בסך הכול כמה הקאות קטנות. ניסיתי לשכנע
את עצמי. הכול בסדר. לא היה לי תיאבון. רצתי
לחדר והתכרבלתי במיטה. עברו לי כמה מחשבות
בראש. ניסיתי לחשוב על סיבות הגיוניות למתקפת
ההקאות הלא צפויה הזאת. אולי אכלתי משהו
מקולקל, אין מצב. הקיבה שלי חזקה כמו שור. אני
יכולה לאכול שלוש קופסאות של גבינה לבנה שעבר
חודש מתאריך התפוגה שלה ולרוץ בסיבובים ולא
להקיא. בגלל זה התקפת ההקאות משונה לי כל כך,

זה מקרה נדיר. ניסיתי לחשוב על עוד סיבות אבל המחשבה שאולי אני בהריון קפצה לי לראש כל כמה שניות בלי הזמנה. חשבתי אם אני באמת. חשבתי על מה אצטרך לוותר. ועל איזה מסכנות אמהות צעירות. אין סיום לימודים, אין חווית תיכון נורמאלית, אין קולג, אין מחנאות, אין חברים. ומה יש? חיתולים, מוצצים, הוצאת כסף, ריבים עם החבר, ריבים עם ההורים. אלוהים ההורים. הם יהיו כל כך מביישים בי. מאוכזבים. אני יכולה לראות את הבעת פנים של אבי. הוא בטח יגיד "אנחנו תומכים בך, זה ברור אבל אנחנו מאוכזבים" אני יכולה לשמוע את טון הדיבור המבוש שלו. אמא בטח תחשוב על המושב. כשאתה גר במושב אין סודות, תוך כמה ימים כל המושב יודע. ובייחוד שכולם מכירים את כולם הריכולים גוברים. עם המחשבות הדמעות התחילו לנזול. הן התחילו ממזמן אבל רק עכשיו הבחנתי בהן. מה את בוכה מטומטמת? אמרתי בקול אבל לעצמי. נשמעה פתיחת דלת. זאת הייתה אמא. התחלתי לנגב את הדמעות במהירות מהלחיים וניסיתי להישמע רגועה, לא כמו מישהי שבכתה הרגע. ברור, נכשלתי. היא התחילה לשאול שאלות

אבל מרוב פחד לא הקשבתי להן ועניתי תשובות
יבשות. חלק מהתשובות שלי בכלל לא התאימו
לשאלה אבל זה לא עניין אותי באותו רגע. חשבתי על
דבר אחד. אני חייבת לקנות ערכה לבדיקת הריון.
בזמן השאלות והתשובות בינינו נעלתי נעליים
במהירות ולקחתי את התיק שהיה תלוי בכניסה
לחדר. "אני הולכת לאדר" אמרתי ועפתי מהבית
במהירות. לא הסתכלתי לאחור כשיצאתי אבל
יכולתי לנחש שאמא ישבה על המיטה שלי בפה פתוח
ובבלבול. ירד גשם בחוץ ושחכתי לקחת מעיל. לא
חשבתי על זה בכלל. נכנסתי לצרכנייה. "היי ילדה"
קרא מושיקו בחיוך רחב. החזרתי לו חיוך מזויף. לא
עניתי. "את רטובה לגמרי, איך אבא אייל נתן לך
לצאת בלי מעיל מהבית?" צחקק ומחכה לתשובה. לא
היה לי כוח לאף אחד ואז שוב. חייכתי את החיוך
המזויף המפורסם שלי ולא עניתי. המשכתי לחפש.
למזלי לא היו הרבה אנשים במכולת. במזג אוויר כזה
היה ברור שלא יצאו מהבית. באזור חומרי הניקוי
במדף ליד המגבונים הלחים ראיתי קופסה ורודה עם
הכיתוב "ערכה ביתית להריון". ידעתי שאני לא
יכולה לשלם עליה, לא שמושיקו אחד מהחברים

הטובים של אבי הוא המוכר. אין מה לעשות, נאלצתי לגנוב אותה. הסתכלתי לצדדים לראות שאין אף אחד מוכר בשטח והכנסתי אותה לתיק. "מושיקו." צעקתי לעברו קולי נשבר מהבכי ומהלחץ. יש לי אישור להיכנס לשירותי העובדים נכון"? ידעתי את התשובה. "איזו שאלה. השיב. התקדמנו לעבר שירותי העובדים בפינה הצפונית במכולת. הוא הוציא את צרור המפתחות שהיה תלוי על מכנסי הגינס שלו באזור בו משכילים את החגורה ופתח לי את הדלת. הוא חייד לעברי ואני טרקתי את הדלת. הסתכלתי על הקופסה הזאת בגועל. הוצאתי את המקל מהקופסה וקראתי את ההוראות: השתיני על המקל בלה בלה בלה... חכי חמש דקות. קו אחד לא בהיריון שני קוויים, הלך עלייד. החזקתי את המקל ביד. עכשיו זה החמש דקות הכי נוראיות בחיים שלי. כל דקה הרגישה כמו שעה שלמה בשיעור פיזיקה עם אדון ברקוביץ. המורה הכי משעמם בהיסטוריה. החזקתי את המקל כל כך חזק. הוצאתי את כל הכעסים והלחצים על המקל הזה שעוד כמה שניות הוא מתפוצץ. מקל מחורבן שיקבע האם חיי הולכים

להשתנות למשך 18 השנים הבאות. עוד כמה שניות
כאלו ואני מתפוצצת. יחד עם המקל.

נכנסתי לחצר הראשית של הבית של שי. הגשם לא
הפסיק, הרגשתי שאלוהים כועס עליי שהגשם זה
התגובה לעצבים שלו. אמא שלו פתחה לי את הדלת.
"לרי, מותק. איך הלכת כל הדרך לפה ברגל עם
המבול הזה? את רטובה לגמרי. בואי כנסי לחימום
אני אביא לך מגבת." נראתה דואגת. "באמת אורנה,
את לא צריכה." השתדלתי להיות מנומסת. תנועת
ידה שעשתה לעברי אמרה "שטויות...". אורנה כהן
היא האמא הכי דאגנית שיש. כל היום עובדת
ומבשלת לילדים שלה ועדיין עומדת על עקבים. חשוב
לה לטפח את עצמה בפעם בשבוע מניקור פדיקור
ופעם בחודש לצבוע את שורשי השיער שישארו
בלונדינים כמה שאפשר. בזמן שהתנגבתי ראיתי את
שי יורד מבין המדרגות מעץ חום כהה זהה לרצפה.
הוא הופתע לראותי וצחק על המראה הרטוב
והמגושם שלי בו זמנית. "אני רואה שהחלטת לעשות
צעדה במושב ביום לא טוב" לא הפסיק לצחוק. ממש
לא השתלב למצב הרוח הקודר שלי. "שי זה לא זמן
טוב לבדיחות. אנחנו צריכים לדבר." בין רגע החיוך

הגדול שלו צנח ועל פניו התפשטה הבעה מבולבלת
ועיניו בהו בי בחוסר הבנה. התיישבתי על מיטת העץ
המצופה מצעים כחולים והוא התיישב על הכיסא
המתנדנד של פינת המחשב שלו. התחלתי לבכות. לא
הצלחתי לדבר ובחיי ניסתי. אני... אנחנו... אחרי
ניסיון להגיד את המילה האחרונה והכי משמעותית
לבסוף הצלחתי. בהיריון. הדמעות גדלו. לא הצלחתי
לנשום. נזכרתי במחשבות שלי הבוקר על האמהות
הצעירות המסכנות והבנתי שאני הולכת להיות
כזאת. אמא. צעירה. מסכנה. הסתכלתי עליו. הוא לא
זז מהשנייה שאמרתי את המילה. למרות שמאז חלפו
מספר דקות שלמות. הוא המשיך להסתכל עליי
באותו מבט כבר כמה דקות. ולא זז. חשבתי על
החיוך הענק שחיך אליי לפני חמש דקות בכניסה
לבית. חשבתי שלא אראה אותו מחייך יותר. בבקשה
תגיד משהו. התחננתי. הוא התיישב לידי ונשאר
באותו הבעה. והמשיך לא לזוז. הוא ראה את
התסכול שבעיני כשהביט בהן. הוא ניגב לי את
הדמעות שנהפכו שחורות בגלל שמסקרה שנמרחה
ועכשיו גם שני האגודלים שלו שליטפו לי את שקיות
העיניים גם בצע שחור. הוא עדיין לא הצליח לדבר.

התחננתי נואשות. תגיד משהו! "מה את רוצה שאגיד.
פתאום קולו הפך לנזיפה ופניו נהפכו לאדומות
מעצבים. "אה?! מה את רוצה שאגיד? " הוא צעק כל
כך חזק שהעיר את כל השכונה. התחלתי להיבהל,
הרגשתי שהוא עומד לשבור את כל החדר מעצבים.
"אני לא מאמין. אני לא מאמין" אמר והלך אחורה
וקדימה שוב ושוב. "אני יודעת שזה קשה. אני יודעת
שזה פתאומי אבל שי. עמדתי מולו. אנחנו נעבור את
זה." ניסתי להרגיע אותו בכישלון רב. הפרעתי לקצב
ההלוך ושוב שלו מדלת השירותים לדלת הכניסה של
החדר וזה עצבן אותו. הוא דחף אותי בזלזול על
המיטה כדי שיוכל להמשיך ללכת הלוך ושוב. פתחתי
את פי מרוב תדהמה. "תגיד לי מה עובר עלייך? איך
אתה מתנהג אליי? אתה יכול להתלונן בכלל חתיכת
מפגר! אני זאת שהולכת להקריב הכול! אני! אני
הולכת להקיא כל יום תשעה חודשים, אני הולכת
להסתובב עם בטן שתסגיר את זה שאני בת 17
ובהריון! אני הולכת להיות הנושא שיחה המרכזי
במושב ובבית ספר לשנים הבאות, ההורים שלי
הולכים לחטוף את ההשפלה וההערות של הסובבים
אותם. הדמעות פתאום הפסיקו בגלל שכעס.

התקרבותי אליו במבט מאיים. אז שלא תעיז בכלל
להחשיב אותך למסכן ולהתנהג אליי כאילו אני
הסמרטוט שלך. "את חושבת שאני לא חלק מהסיפור
הזה? שלא יעירו הערות גם להורים שלי? דיבר אליי
באותו טון. "שלא תחשוב בכלל שהמצב שלך משתווה
לשלי. האווירה בחדר התחילה להירגע. אבל אני לא.
התיישבתי על הרצפה כשגבי נשען על הקיר וידיי
מחביאות את פניי ועוטפות את רגליי. בכיתי בלי קול.
לא רציתי להסתכל עליו בכלל. ציפיתי שהוא יבין
אותי. קיוויתי שהוא יבין אותי. אבל תגובתו אכזבה
אותי והקשתה על מצבי הנפשי אף יותר. רציתי
למות. רעש הגשמים והרעמים התאים לאווירה
הקודרת. הזכירו לי שאלוהים כועס עליי. גם אני
כועסת עליי. ידעתי שעליי להחליט מה אני הולכת
לעשות. הפלה? אימוץ? איך אני מספרת להורים,
לחברים, איך יגיבו בבית ספר? במושב? יש לי כל כך
הרבה דברים לחשוב עליהם אבל באותו רגע לא היה
לי אכפת מכלום. היה לי אכפת מהמחשבות רק של בן
אדם אחד. וכשגיליתי מהן, רציתי לקבור את עצמי.
הרגשתי ידיים עדינות מלטפות את שיערי, הפנתי את
ראשי וראיתי אותו יושב לצידו. הוא כנראה יושב שם

כבר כמה דקות אבל שקיעת המחשבות גרמה לי
לשכוח איפה אני. הבטנו זה בזה חצי דקה בלי לזוז.
בלי למצמץ. "אתה אשם." תקפתי אותו בקול רגוע
ואז הנחתי את ראשי על כתפו. "אנחנו נעבור את זה.
אני מבטיח. לא משנה מה תחליטי אני איתך. חשוב
לי שתדעי יותר מהכול שאני תומך בך בכל האחוזים
אהובה שלי." הוא הניח את ידו על הבטן שלי והעפתי
אותה בין רגע. המשכתי להסתכל עליו והתנפלתי עליו
בנשיקה פרועה וארוכה. שפתיי לא התנתקו משפתי
במשך זמן רב בלי שום רצון להתנתק. הנה שי שאני
התאהבתי בו. זה הוא. אף על פי שעדיין רציתי למות
לפחות ידעתי שיש מישהו שבחיים לא יתן לי למות
לבד.

רק פתחתי את הדלת ואמא התנפלה עליי בדרישה.
כמו תמיד. "דחוף, לריאן אנחנו חייבות לדבר" היא
ישבה בראש שולחן האוכל לבדה. נראה שחיכתה לי
שם מספר שעות. לא הורידה את עיניה ממני. לעזאזל.
חשבתי. היא יודעת. ברור שהיא יודעת. אני כזאת
שקופה. אוף דווקא אמא שלי חייבת להיות מגדת
עתידות מעצבנת, אחח גורל.. מה אני עושה? אין לי
תירוץ שאוכל להתחמק ממנה. "מה עשיתי?" שאלתי

ושקשקתי. "שום דבר מתוקה. פשוט- הרגשתי ש10
טון יורד לי מהכתפיים וסוף סוף יכולתי להירגע.
לקחתי תפוח שהיה מונח בקערה מעוצבת על השיש
ליד הכיור ונגסתי בו ברוגע. "פשוט. המשיכה. ראיתי
משהו מוזר בכוס הקפה שתית מהבוקר שעבר. משהו
שהתקשיתי לפענח. התחלתי להשתעל בכבדות.
התפוח נתקע לי בגרון. אכפת לך לשתות עכשיו ואני
ינסה להבין מה קורה?" באמצע ששאלה אם אכפת לי
הכינה כוס קפה בעצמה. "אני צריכה לדאוג?" שאלתי
והרעד מהכתפיים ועד קצות האצבעות חזר. "תכף
נראה" אמרה. הרעד באצבעות הקשה עליי לשתות.
"אני לא חושבת שיש לך סיבה לדאוג כל כך. לריאן.
את ממש רועדת." חייכתי אליה בניסיון מיותר
להירגע. או לפחות שתחשוב שאני מנסה. שתיתי עד
השלוך האחרון והחלקתי לה את הכוס. הפכה את
הכוס על הצלוחית וחיכינו כמה דקות. הפכה את
הכוס באופטימיות ולא הספיקה להסתכל לתוכה חצי
שנייה והפכה אותה בחזרה. רעידות כתפיי התחזקו
בשנייה שזרקה בפתאומיות את הכוס חזרה
לצלוחית. הבעת פנייה הראו פחד ובלבול. זה חייב
להיות משהו רע. "מה, מה קרה?" שפתיי הרועדות

עוותו את המשפט שנשמע לא מובן. הכוס בלעה את עיניה. למזלי היא לא הורידה את המבט ממנה. שלא תראה שהרעידות שלי רק גוברות. אחרי מספר דקות שהרגישו כמו נצח שברתי את השתיקה. "משהו מיוחד?" הרעד הגיע גם לשפתיים אז היא יכלה לשמוע שניסיון ההירגעות שלי נכשל. "אני רואה.. אני רואה גלים. וגשם. חוף מוכר ומישהו מוכר." חשוד. אמרתי ובלב הרגשתי הקלה. פיו, כבר חשבתי שהנורא מכול קראה ושהיא יודעת שאני בהיריון. חזרתי לנגוס בתפוח שחיכה לי בשולחן. לגלים וגשם אין שום סימן המראה על איבוד בתולים ישן שלי. "סכנה. מלמלה לעצמה אבל שמעה בבירור. נחנקתי. שוב. קצב הלב שלי דפק מהירות ובאופן לא סדיר. ניסיתי לנשום נכון אבל גם בזה נכשלתי. היא הרימה את מבטה אלי. חושבת שלא שמעתי את המלמול הקטן שלה. היא בהתה בי מספר שניות שהרגישו נצח. הרימה את הכוס לכיור והתחילה לשפשף את הכוס בכל הכוח. כאילו ניסתה למחוק משם משהו. רציתי לצעוק לה שתגיד לי מה לעזאזל קורה. מהי הסכנה. אבל היא פחדה להביט לאחור אלי. ידעתי שמדובר במישהו שקרוב אלי. אולי יותר מדי קרוב

אלי. ניחשתי שמדובר בשי, הוא מבלה את רוב זמנו
בים. אבל לא יכולתי להיות בטוחה, כבר קראו המון
טעיות מהדברים האלה של אמא שלי. זה גם יכלה
להיות זואי. היא גולשת מגיל 9 אבל לא כמו שי.
פתאום מיתרי הקול שלי החליטו לעבוד שוב. אבל לא
יצאו מילים יצאה צעקה מפחידה. צעקתי כמו תינוק
שלקחו לו את הסוכרייה מהפה. התנשמתי בכבדות.
הצעקה לקחה לי את מעט האוויר שהיה לי. "אמא
אני נשבעת לך. אם את לא מתחילה לדבר אני... "אני
לא יכולה לדעת בוודאות מה יקרה-קטעה אותי. "אני
לא מושלמת. אני טועה לפעמים." הניחה את הכוס
בכיוור וגם את הסקוטש והסתובבה אליי. היא
החזיקה את פני בידיה המלאות בסבון כלים. "הכול
יהיה בסדר ילדה. אני פה ואנחנו נדאג שהכול יהיה
בסדר."

פרק 3 : 20.1.2000

לא הורדתי את עיני מהאש הבוערת. בגיצים
שהשתחררו מהמדורה ועפו מעלה לאוויר גרמו לי
לתחושת קנאה. ליבי שרוף יותר מגזע העץ במרכז
המדורה שכבר הספיק להשחיר כמו הלב שלי
ולתפורר למיליון חתיכות שחורות קטנות. כמו הלב
שלי. הרגשתי צימאון להיות אחת מהענפים
השרופים. ראיתי איך האש צולעת אותם לאט, לאט.
איך שהאש מכבה אותם, והזדהיתי איתם לגמרי.
פעם ראשונה שריחמתי עליהם כי זאת פעם ראשונה
שידעתי כמה כואב זה להיפגש עם הלהבה. כל כמה
דקות נועם הוסיף עוד אחד מהקורבנות למדורה וכל
פעם שהלהבה נגעה בהם צרחתי בתוך הלב שלי.
הרמתי את ראשי כמה סנטימטרים למעלה ובהיתי
בגלים. הם הגעילו אותי. שם במעמקים, נמצא לו
האושר שלי. רציתי להקיא. איך שהם נדחפים אחד
על השני ומתקרבים אל הגאות ומרטיבים את החול
והופכים אותו ללח. איך הם לא מתביישים? הם
נראים כל כך אדישים, כל כך תמימים כל כך..
רגועים. זאת עבודה בעיניים. הגלים הם השחקנים
הכי טובים. הם נותנים לך הרגשה שהם ירגיעו את

תחושת העצב והעצבים אבל בעצם הם לוקחים לך
את הדבר שנולדת למענו. ולא מבקשים סליחה. הדבר
הזה הוא מכונת השמדה טבעית של גולשים תמימים
ועובדת עלייך כל פעם מחדש. אני שונאת אותם.
רציתי לצעוק "אני שונאת אתכם!" ולהיכנס לצליבה
בתוך האש החמה. אני נשבעת שבפעם הבאה שאני
יגע במים המלוחים האלה תהיה כשהם יבואו איתי
לגיהנום. הורדתי את ראשי כלפי מטה ואצבעות רגליי
נגעו בחול הרטוב מדמעות. הבכי הצעקני של אדר
הרעיד את הים. אולי ככה הם יבינו מה עשו. לא
יכולתי לשמוע אותה צועקת יותר. חיבקתי את
הרגליים חזק וקיוויתי שהצמרמורות יחלפו. היה
שקט ואהבתי את זה. אף אחד לא הוציא מילה מהפה
כבר מהנסיעה לכאן. הם חושבים שהם יודעים מה
אני מרגישה. הם בחיים לא יבינו אותי. רועי שבר את
השתיקה "טוב, אמרו שנפגש להעלות זכרונות..
מישהו רוצה להתחיל". אפו סתום מהבכי. המשכתי
לשחק עם החול שבין רגליי המשולבות ולא הרמתי
את ראשי. "אממ.. אני נראלי יש לי משהו לספר."
אמר נועם ובקושי הצליח להשלים את המשפט. "זה
היה היום הראשון של כיתה ב. הייתי ילד חדש ולא

הכרתי אף אחד. הוא בסוף ישב הכיתה, ילד עם בלורית שטנית וצעף של הפועל תל אביב. כולם השמיעו גיחוך. הוא היה הילד המופרע של הכיתה, תמיד ישב בספסל האחורי באוטובוס ותמיד הפריע למורים ללמד. ואני? הייתי חנון שהוריו חינכו אותו לתת כבוד למבוגרים ממך ובחיים לא להתחצף למורה. יום אחד חזרתי מבית הספר וחבורת בריונים מכיתה ה' הלכו אחריי וזרקו כמה קללות אבל כבר הייתי רגיל לזה. אבל באותו יום זה היה השיא. "המנהיג" שלהם- הראה תנועה של גרשיים כשאמר מנהיג- אמר למה לא.. אם כבר אנחנו משפילים אותו אז למה שלא נרוויח מזה כמה גרושים, ועקף אותי ולא נתן לי לעבור. ילד, כמה כסף יש לך בתיק? לא עניתי. וזה גרם לו להתעצבן יותר והוא חזר על אותו משפט עם טון יותר גבוה. הרגשתי חסר אונים. ידעתי שאם לא אוותר ואתן להם את כל הכסף שאמא נתנה לי לאוכל אני לא אצא חי. כמובן שהגזמתי במחשבה אבל כך באמת חשבתי. ואז הגיע הגיבור שלי. כמו בסרטים הישנים. הוא הלך מזיע עם כדור כדורגל בין הידיים. ואמר "היי, עומרי. תתרחק ממנו. הוא וכל החברים שלו התחילו לצחוק, מה ילד שמגיע

לקרסוליים שלו מאיים על חבורת ילדים מכיתה ה'.
מוכר לך השם ספיר כהן? כולם פתאום הפסיקו
לצחוק. הם עמדו עם פה פתוח מולו. כן, כן ספיר כהן
היא במקרה אחותי אז אם אתם לא עפים מפה בעוד
שתי שניות ומבטיחים לא להטריד אותו יותר ולא אף
אחד אחר שלא בגיל שלכם אז אני דואג לכך שספיר
תפיץ לכל השכבה שנישקת את הדס מדמון מאחורי
בית ספר בשיעור ספורט. הוא רק אמר הדס מדמון
והם רצו במהירות בלי להסתכל לאחור. כמה שהיא
מעצבנת לפעמים, תמיד מזל שאחותי היא מלכת
השכבה בבית הספר. כולם גיחכו שוב. אבל לא
הורדתי את עיניי מהיד שקרבתי בחול במטרה
להעסיק את עצמי מהסיפורים האלה. נועם ניגב את
הדמעות שזלגו לו במהלך הסיפור והמשיך. אחר כך
הלכנו למגרש ושיחקנו כדורגל עד שהחשיך ומאז לא
נפרדנו ליותר מ-24 שעות. המופרע המקובל והחנון
המופנם נהיו החברים הכי טובים עד היום, זאת
אומרת... עד אתמול. "הוריד את ראשו למטה. "ולא
יודע מה הייתי עושה בלעדיו. למדנו כל כך הרבה
דברים אחד מהשני. נאנח. החיוך של כולם ירד
ופניהם חזרו להראות אבל וצער. "הסיפור שלי הוא

דווקא עלייך, לריאן. " אמרה זואי שבהתה בי מספר שניות בהתלבטות אם להגיד את אותו משפט. הפנתי את ראשי ישירות אליה למשך מספר שניות וחזרתי להעסיק את עצמי בחול כשקברתי הפעם את כף הרגל שלי. נאנחה והתחילה בסיפור. "זה היה קצת לפני שעלינו לחטיבה. שי היה מאוהב בדך עד הגג ואת אף פעם לא התייחסת אליו. בגלל שתמיד היינו חברות קרובות אז הוא היה מתייעץ איתי איך לגרום לך לשם לב אליו. ניסינו כמה שיטות, הוא הכריח אותי להיות המרגלת. כל פעם שהיינו נפגשות הייתי צריכה להוציא ממך מידע על חיי האהבה שלך ולהעביר לו, אבל איך שהו כל פעם שהיינו מתחילות לדבר עליו אז משהו היה קוטע את זה. פעם הייתי צריכה ללכת, פעם מישהו הצטרף, כאילו אלוהים לא רצה שזה יקרה. אז כבר אמרתי לו לוותר אבל הוא לא נכנע. זה האופי שלו. כבר זה הגיע למצב שכל יום אני ושי היינו נפגשים כדי לתכנן מזימות איך לעשות אותך שלו ואני נהניתי להיפגש איתו. תמיד הייתה אוירה טובה והוא תמיד ידע להצחיק אותי, אף פעם לא היה משעמם. זה הגיע למצב שלא רציתי שתהיה שלו. כל כך נהניתי מהמפגשים איתו וידעתי שאם הוא ישיג

אותך אז כל זה יגמר וזה הכניס אותי למצב של דיכאון. אני מניחה שפשוט..-היססה. התאהבתי בו. נחנקתי. השתעלתי קצת כדי לנקות את הגרון. הסתכלתי עלייה והיה נראה שהתחרטה שאמרה את זה. כל הזמן ראיתי איך הוא מסתכל עלייך. המשיכה. ראיתי את המבט האוהב שלו בעיניו כשאת צוחקת, כשאת כועסת. ופשוט מתתי מקנאה. קיוויתי שיום אחד הוא גם יסתכל עליי ככה ושנוכל להיותך מאושרים. באותו רגע הייתי עושה הכל כדי להחליף איתך. כדי להיות את, שתשימי לב אליו, שתיראי מה שכולם רואים, את התשוקה שלו עלייך, את האהבה שהוא משדר לך בעיניו. רציתי לתת לך סתירה שתתעוררי ותשימי לב אליו. היא דמעות החלו לזלות מעיניה וקולה נשבר והתקשתה להמשיך לדבר. וגם אני. אם לא הייתי אוהבת אותו אז הייתי כבר ממזמן נותנת לך, אבל הייתה בי תקווה שאם נמשיך להיפגש ואם תמשיכי להתעלם ממנו אז אולי הוא יבין שזה אבוד ויסתכל עליי לשם שינוי. ראשי בהה בלהבה. זואי. זואי גושן מקנאה בי? זואי כובשת הבנים גושן מקנאה בי? הייתי כל כך בהלם שלא הצלחתי להסתכל עליה או לדבר. היא הרי יכולה להשיג כל

גבר שהיא רוצה. שי היה יכול לפול לרגליה בשניות
והוא בכל זאת רצה אותי כל הזמן הזה. הסתכלתי על
המדורה בלי למצמץ. ניהיה לי קר אז התכרכלי
במעיל שלבשתי. המעיל של שי. אפשר עדיין להריח
את ריח הבושם ששנאתי, שלא יכלתי להריח אותו,
עכשיו אני מתענגת על כל נשיפה. חשבתי חמש שנים
אחורה. חשבתי על זה שלא היה קורה שהייתי שמה
לב אליו. שלא היינו ביחד ובסוף הוא היה מתייאש
ומתאהב בזואי. מה היה קורה אז. דמיינתי אותם
הולכים יחד על שפת הים, כל כך יפים, כל כך
מאושרים. ואותי לבד, בודדה, בלי אהבה בלי חשק
לחיות. כל החיים שלי היו משתנים אם הייתי אומרת
לו לא במקום כן. מילה אחת הייתה משנה הכל.
משנה את המשמעות של החיים שלי, את החשק
לחיות, את ההרגשה הזאת להתעורר עם חיוך בבוקר.
הדמעות שהיו בעיני הקשו עליי להתמרמר תוך כדי
בהייה בלהבה. אני מצטערת. הוסיפה זואי. רציתי
להגיד שהכל בסדר אבל התקשיתי לפתוח את הפה.
אז רק הנדתי את הראש. הייתה רוח קרה שלא
התעייפה. המדורה זזה מצד לצד. הרוח כמעט כיבתה
אותה. השענתי את הראש הברכיים שחיבקתי בגלל

הקור. מכנסי הטרנינג שלי נרטבו בגלל הדמעות
המלוחות. רציתי לצעוק, להשתחרר, להוציא את כל
הכעס והכאב שיושבים לי על הלב ומסרבים להיפרד
ממנו. לצעוק. זה הדבר שהכי מתקרב מלשפר לי את
מצב הרוח אבל עדיין רחוק. הפעם, לא הרגשתי צורך
לעצור את עצמי.

"XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX"

צרחתי את הנשמה שלי ובאותו זמן נשמעו מגרוני קולות קינון. ראיתי שכולם קצת נבהלו, הם לא ציפו לזה לאחר שתיקה כל כך ארוכה. אבל לא היה לי אכפת. המשכתי לצעוק. "אההההה!!! למה אלוהים.

למהה?" כפות ידיי התאגרפו כל כך חזק שהפכו
אדומות למרות הקור. אדר חיבקה אותי כל כך חזק
ולחשה "אנחנו מבינים אותך, זה יעבור." המשפט
הזה הרתיח אותי. השתחררתי מהחיבוק ונעמדתי על
הברכיים ופניתי אל כולם. "אתם לא יכולים להעז
להגיד בכלל שאתם מבינים אותי. אתם לא איבדתם
את האהבה של החיים שלכם. אתם לא קמתם כל
בוקר במשך ארבע שנים עם סיבה מוצדקת להיות
מאושרים. אתם לא... אתם לא.. נגמר לי האוויר.
הצלחתי לנשום שוב. אני הייתי בטוחה עוד אתמול

בבוקר שאני מסודרת. שיש לי בעל לעתיד יש לי את
האבא של הילדים שלי יש לי את הדבר שמרגיע אותי
שאוהב אותי שנושם אותי שחושב אותי. היה לי הכל.
ועכשיו אין לי כלום. "זה לא נכון. יש לך אותנו. תמיד
יהיה לך." אמרה אדר. "מאתמול הבנתי ששום דבר
לא לתמיד. שום דבר לא מובן מאליו." צעקתי את
המשפט האחרון. נעמדתי על הרגליים. הם בהו בי
במבט של מצוקה. הופתעו מהתגובה שלי. "אתם לא
יכולים להעניק לי את האהבה שהוא העניק. אף אחד
לא יכול." התנשמתי בכבדות ומדי פעם בין נשימה
לנשימה נחנקתי. ניגבתי את העיניים שלי עם השרוול
שגדול ממני בכמה מידות שכבר הפך לסמרטוט רטוב
של דמעות. הם נשארו בהלם. לא אמרו כלום אבל
נראו כועסים מהיחס שלי אליהם אבל בכל זאת לא
אמרו כלום. הם ידעו שמצבי רגיש. חזרתי לשבת.
שפת גופי נראתה רגועה פתאום. עיני התרגלו
להסתכל על המדורה באופן אוטומטי. "אני
בהיריון." אחרי שתיקה של כמה דקות שהרגישה כמו
שעתיים וחצי אמרתי את זה. ועדיין לא הורדתי את
מבטי מהאש. שמת לי לב שבשנייה שאמרתי את זה כל
הראשים שהיו עסוקים בדברים אחרים הסתובבו

לעברי באותה שנייה. השתיקה נמשכה. אף אחד לא ידע אם לחבק אותי או להגיב כי פחדו מהתגובה ההורמונאלית שהייתה קודם. אדר הראשונה שאזרה אומץ וחיבקה אותי וישר אחריה כולם. ערמה של האנשים שאני הכי אוהבת שנשארו אותי. הרגשתי את האהבה של שי אליי שחשבתי שבחיים לא ארגיש אותה יותר. "רגע, שי האבא?" שאל נועם. כולם גיחחו. וגם אני. כמה סטרו לו על העורף. "מה את מתכוונת לעשות?" שאלה מאיה. "לפני ששי מת הייתי בטוחה שאני לא משאירה את הילד. בכל זאת כל החיים, התוכניות לעתיד התמוטטו. אבל אתמול בערב, אחרי ששמעתי את הבשורה זה הדבר הראשון שחשבתי עליו, מה אני יעשה. והבנתי שהוא השאיר לי מתנה. שי השאיר לי שי. מזכרת ממנו. לפני שהוא הלך הוא דאג שאני לא אשכח אותו לעולם. "מתנה מקורית" אמר רועי. חייכתי "כן. והכי טובה שיכולתי לבקש".

פרק 4 : 28.10.2000

בפעם ה-87 מאז פטירתו של אהוב ליבי גם הלילה ראיתי את פניו. הייתי לבושה בשמלת כלה בצבע שמנת, ומסביב לעיני איפור שחור מוגזם שנמרח לאורך עצמות לחיי כתוצאה מבכי. ידיי אחזו חזק זר פרחים שעלי הכותרת היו בצבע שחור, כאילו צלו אותם באש המדורה. החזקתי אותם כל כך חזק שאי אפשר היה שלא להבחין בידי שצבועות באדום עצבני. הוא לבש מכנסיים שחורים ארוכים ונעל נעליים מגונדרות אך לא לבש חולצה כלל. מראה פניו היו חסרות הבעה. היה קשה לי לפענח אותם. פניו נראות כל כך שלוות ולבנות. כמו של מת. וזה הפחיד אותי. רק שנינו היינו שם, "חתונה" ללא אורחים, לבד בחושך, רק פנסי הרחוב אפשרו לנו להבחין אחד בשנייה. פניו זהרו בחושך המר. הוא צעד לעברי צעד, צעד. לאט, לאט, ומראה פניו לא השתנו בכלל. יש כמה סיבות שאפשרו לי לדעת בוודאות שזה חלום. דבר ראשון בחיים לא הייתי מפחדת ממנו, הוא הדבר האחרון שהייתי חושבת שיהווה לי סכנה. ודבר שני החתונה נארכה במקום השנוא עליי, במקום שאני מתעבת, במקום שאני נשבעתי לעולם לא לחזור : חוף

גולדה חדרה-זירת רצח. פניו נראות כל כך שלוות ולבנות. כמו של מת. וזה הפחיד אותי. כל צעד שהוא התקדם לעברי גרם לי לפסוע אחד אחורה.. היה שקט מחריש אוזניים, רק רעש הגלים העולים על פני החוף נשמע, אפשר היה לדעת שלא דורכת כף רגל אחת של אדם נוסף על החוף מה שאומר שאין לי דרך להינצל. נס לא יקרה פה. כל צעד נעשה מהיר יותר עד שבאופן אוטומטי רצתי ברגליים יחפות על החול המר. השלחתי את הזר האפל כדי שידיי ירימו את השמלה הארוכה שלא אפול באמצע הריצה. שמעתי את צדעי ריצתו מאחורי והיה נראה שזה מאוחר מדי והוא משיג אותי. מדי פעם הבטתי לאחור לראות את מרחקו ממני, התסרוקת התפרקה לי מהריצה, השיער התנופף מהרוח ומהריצה. תוך כדי שהוא רץ פני המת שלו לא השתנו, נראה שאפילו אחרי שעה של ריצה פניו לא מראות צל של תשושה או עייפות, הם רואות מטרה. ואחרי ריצה ממושכת שהרגישה כמו שעה כבר הפסקתי לשמוע אותו אבל לא הפסקתי לברוח, מחוסר כוח עברתי להליכה מהירה והתנשמתי בכבדות. עדיין לא שמעתי אותו. אזרתי כוח והמשכתי לרוץ אבל אחרי שנייה של ריצה

מהירה שמעתי "אמא" זה היה קול של ילד קטן. לא ידעתי על פי הקול בן כמה הוא אבל זה נשמעה כאילו זה בין המילים היחידות שיודע להגיד. הסתובבתי במהירות לאחור בלי לחשוב. הבעת פניי נשארה מפוחדת ומותשת מהבריחה. דבר ראשון שעניי ראוי זה באמת היה ילד קטן. נראה בן שנתיים שכבר הספיק ללמוד לעמוד. הוא היה לבוש במכנסיים שחורים ארוכים ולבש נעליים שחורות מגונדרות ונטול חולצה. בדיוק מה ששי לבש לפני שהתחיל לרדוף אחריי. הוא החזיק כוס מים בידו הקטנה והלבנה ולפני שניסיתי להבין מה קורה התיז אותם על פני. באותה שנייה התעוררתי עם עיניים פקוחות. התנשפתי בכבדות כאילו באמת ברחתי מרוצח והרגשתי רטובה. לא הבנתי מה פשר ההרגשה הרי לא באמת התיזו עליי כוס מים. הורדתי את השמיכה שכיסתה אותי ומששתי את הסדין באזור שמסביב לגופי ובאמת הרגשתי משהו רטוב. לעזאזל. ירדו לי המים. "אמא!" צעקה של נערה בת 18 שעומדת ללדת ב56:3 לפנות בוקר. בזמן שקמתי מהמיטה וחיפשתי את התיק שהכנתי לבית החולים ראיתי את אמא עומדת בפתח הדלת עם פיגמת ציפורים ושיער

מקורזל. היא הבינה לבד מה קורה בלי לשאול. מה עוד יכול לקרות לבחורה באמצע חודש תשיעי להיריון לצעוק אמא עוד לפני שהשמש הראתה את פניה. היא רק הביעה פני לחץ והיסטריה והשמיעה קולות שתאמו להבעה. "ילדה שלי" התקרבה וחיבקה אותי קלות. "יהיה" והשלמתי אותה "בסדר" והסתכלנו אחד על השנייה קצת יותר רגועות והבעתי אנחה. נעלתי את זוג הכפכפים ששהו ידי דלת חדרי וירדו במדרגות. הנסיעה לבית החולים עברה בשקט. לא יכולתי להתמודד עם שיחות נפש או חיזוק. רציתי להיות עם עצמי כרגע. מתי שאמא ניסתה להתחיל אחת מהשיחות האלה הגברתי עוד קצת את הרדיו. הצלחתי להשתיק אותה. בגלל הלחץ של ירידת המים לא היה חלי זמן לחשוב על החלום. למה שאני יפחד ממנו? למה שירצה להכאיב לי? אלו שאלות לא ברורות. שאלות שתשובה עליהן לא תתקבל. הייתי יכולה לחשוב עוד שעות על שאלות שלעולם לא יתאימו להם תשובות אבל הנסיעה לבית החולים לא הייתה ארוכה, במיוחד בשעות כאלו שאין אף אחד על הכביש. לפני שנכנסנו ללובי בית החלום אמא עצרה אותי. "ברגל ימין" וחייכה אבל

הייתה רצינית לגמרי. ברגל ימין נכנסו לעבר חיים חדשים. לא היינו צריכים לחכות הרבה עד שקיבלנו חדר. אני מתעבת חדרים של בתי חולים ובתי חולים בעצמם. המצעים הורודים, המזרון הרך מדי, המקלחת המזוהמת, החלוק הלא אופנתי בעליל, האוכל ההכל. אמא דיברה עם הרופא בזמן שנכנסתי למקלחת המצומצמת להחליף בגדים. החלוק האפור המרווח הזה מגדיל אותי כפול 14. הבטתי במראה שהראתה שליש מגופי. פתחתי קצת את החלוק כדי להביט בבטן המטורפת שכל יום גדלה בשני קילו. היה לי מוזר למשש אותה. היא הייתה חלקה מאוד. העברתי את היד לכל מקום בבטן היה הרבה מקום. האצבעות לא פיספסו אף וריד בחלק התחתון. הדמעות שלי לא יכלו לפספס את הבטן. אני לא מאמינה שהרגע הזה הגיע. כששי אמר לי שהוא יתמוך בי לאורך כל הדרך שיוכל לא ידעתי שהדרך שלו תיהיה כל כך קצרה. הייתי צריכה אותו פה איתי. להרגיע אותי. כשאמא אומרת שהכל בסדר אז אני יכולה להירגע טיפה אבל כששי אומר הכל בסדר זה מפתיע אבל הכל באמת בסדר. הכל יותר מבסדר. הכל הרבה הרבה מעל בסדר. כשהוא מחזיק לי את

הפנים בשתי ידיו ועיניו הזהובות לא סוטות לרגע
מעיני גורם לי לשכוח הכל. כשקולו הקטיפתי והנמוך
משמיע את צמד המילים "הכל בסדר" אי אפשר שלא
להיות בסדר. מה הייתי מוכנה לעשות כדי לשמוע את
זה עוד פעם אחת. התיישבתי על הרצפה במקלחת
כשגבי נשען על הקיר הקר. אלוהים, רק עוד פעם
אחת. הסתכלתי למעלה לאלוהים אבל כל מה
שראיתי זה מנורה תלויה בחוט זול מהתקרה ומסביב
סדקים של קירות מתפרקות. אחח.. אני כזאת
מטומטמת. לפני שנה חייתי את החיים הכי טובים
שאפשר היה לבקש. היה לי גוף של נערה נורמלית,
הלכתי כל יום לבית הספר בלי פחד שאני יצטרך
להקיא באמצע שיעור ספרות או לחבק מישהי בלי
שתרגיש שמשום מה הבטן שלי בעטה בה, הייתי
יוצאת עם חברים שלי לפעולות ומחנאות ולא יושבות
חצי שנה בבית סגור וקוראת שלוש פעמים "מה
לצפות כשמצפים לתינוק". אלה לא החיים שחשבתי
שיהיו לי לפני שנה. נמאס לי לשמוע את ה
"איך את מרגישה?" "אני לגמרי מבין" מאנשים
שבחיים לא היו קרובים ללהיות במצב שלי, נמאס לי
מהמבטים של הילדים והמורים כשאני עוברת

במסדרונות שאומרים שהם חושבים על איזה מזל
שאני לא במצב שלה או איזה מסכנה. איבדתי את
אהוב ליבי בגלל ההיריון המזוין הזה איבדתי את
החברים שלי בגלל ההיריון המזוין הזה ואיבדתי את
העתיד שלי את הלימודים שלי את הכבוד שלי.
המשפחה שלי מתביישת בי, החברים שלי כבר
הספיקו לצאת למחנה פורים, פסח, שבועות וקיץ.
בזמן שהם מבליים כל היום בבגד ים בנהרים שבגליל
העיליון אני יושבת וחושבת על איך הייתי מתה
להיות שם איתם ומה היה קורה אם הייתי יותר
זהירה. אני מסתכלת במראה ואני לא יכולה להתעלם
מהכיעור של החיים שלי. הייתי עושה הכל כדי
להדחיק את זה ולשכוח את הזה אבל איפה שאני
מסתכלת הבטן הזאת דואגת שאני לא אשכח. אני לא
יכולה להתעלם מהרגשות אשמה האלה שאם לא
הייתי נכנסת להיריון אז כנראה שהאושר שלי לא
היה הולך לגלוש כדי להירגע כשהדמעות של אלוהים
לא מפסיקות לרדת והרוחות החליטו להראות שגם
הם קיימות אולי באותו זמן הוא היה נשאר איתי
בבית והיינו מתכרבלים עם שלוש שמיכות וכוס שוקו
רותח והיינו מדברים על העתיד שהיה יכול להיות

לנו. עכשיו? עכשיו אני אם אחד הורית, אלמנה,
בודדה וממורמרת שאין לה זכות לחשוב על לימודים
וצבא כשהעתיד שאלוהים תכנן לה הוא חיתולים,
מוצצים וילד מסכן שלעולם לא יזכה להכיר את
אביו. כבר כמה דקות היו לי כאבי תופת באזור הרוחם
אבל לא הבחנתי בהם כי הכאב שבליבי גבר עליהם.
יצאתי מהמקלחת עם אף סתום ועיניים אדומות
שניגוב הדמעות שלי ניפח אותם. אמא כנראה כבר
חיכתה לי על הכיסא המתקפל למיטה כבר דקות
רבות. לא תכננתי שהקיטורים שלי יקחו יותר מדי
זמן. "אמא, קשה, לנשום" התנשמתי בכבדות וידי
מחפשות משהו למחוץ. "אני רצה לקרוא לרופא".
עבר. הווי הרגשתי הקלה מטורפת. אמא חזרה עם
הרופא "עכשיו כבר יותר טוב, הכאב עבר". "שלוש
לריאן, עוד לא נפגשנו אני דוקטור פלדמן" הציג את
עצמו אדם די מבוגר שמסיים את שנות החמישים
לחיו, שיער לבן-אפרפר, די שחום ומאוד גבוה. שפתיו
ארוכות וסדוקות מעט ועיניו קטנות בצבע חום זוהר.
הרכיב משקפיים שהזכירו לי את המשקפיים שסבא
שלי היה נוהג להרכיב עם עדשות בגודל לא שגרתי
שעומדות על קצה האף ונראה שהולכות ליפול.

לחצתי את ידו החמה והרכה. והשתדלתי לחייך
למרות שעיני האדומות הסגירו את מצב הרוח
האמיתי שלי. "אמך שיתפה אותי במצב, אני יודע
שהוא קצת רגיש אבל צוות הרופאים והמיילדים
שלנו פתוח לשיחה בכל שעה שתזדקקי לה" לא תודה
חשבתי "נשמע טוב, תודה". "עכשיו תשכבי על
המיטה חמודה, נצבע לך כמה בדיקות שגרתיות.
תנסי להישאר רגועה ונינוחה. הכל בסדר" חשבתי
שאני משתגעת אם עוד מישהו שהוא לא שי יגיד לי
הכל בסדר. השעה הייתה 6:03 בבוקר. קראתי עוד
פרק בספר שאני כבר יודעת בעל פה וניסיתי להעביר
את הזמן עד לרגע האמת. נכנסה בחורה בלונדינית
גבוהה. נראתה מטופחת יחסית וערנית למישהי
שעובדת יממה. הייתה לבנה מאוד. הצללית הורודה
שהייתה מרוחה על עפעפיה לא התאימה לצבע עיניה
הצבועות בכחול שלוו בהיר. "היי לירן נכון?" "זה
לריאן." "אני אניטה המיילדת שלך." הנהנתי. החיוך
הרחב שלה שלא הסתיר את שיניה המבריקות לא
נפסק. "איך את מרגישה?" בזמן ששאלה לבשה כפפת
גומי חד פעמים. "את יודעת, לידה.." צחקה ואמא
הישיבה בפינה עם העיתון היומי גם כן. בלי עיכובים

מיותרים בדקה אם יש פתיחה מלאה. "ליריאני את נמצאת בפתיחה של 7 ס"מ זה מאוד מתקדם אבל עד שלא תגיעי לפתיחה של 10 לא נוכל להתחיל בלידה. לריאן, תיקנתי אותה בשקט. המבטא הרוסי שלה מקשה עליה לבצע הגייה של מילה בת חמש אותיות. "אני חושבת שאת מתקדמת בקצב טוב, עוד שעה אני יחזור לבדוק איך מתקדם לפי דעתי עד שעתיים וחצי שלוש תגיעי לפתיחה מלאה." גם כשדיברה חיוכה לא הספיק זה גרם לדיבורה להישמע מגוחך ויצאה מהחדר. נשמתי נשימה עמוקה. שלוש שעות. שלוש שעות עד שחיי החדשים מתחילים. מלחיץ. "אז מה מאמי? שעתיים וחצי אה? את מרגישה מוכנה?" לקחה את הכיסא ועברה לשבת לידי עם העיתון. "אני פשוט עוד לא קולטת שאני פה את מבינה. אם היית שואלת אותי לפני עשרה חודשים איפה אני יהיה בתאריך 28.10. הייתי אומרת לך בחוף בית ינאי תופסת צבע עם זואי ומאיה אחר כך רואה סרט עם שי ואז נועם ואדר היו מצטרפים אלינו והיינו הולכים להמבורגרייה." נשכבתי ושמתי את הראש מתחת לכרית הורודה. "אני יודעת שזה לא מה שציפית מתוקה שלי, שזה בא בהפתעה וזאת בהחלט לא

התקופה הכי מוצלחת שלך כרגע" החזיקה את ידי
וביד השנייה לטפה את שיערי. "אבל אנחנו נעבור את
זה. ביחד. אני פה, אבא פה, מיה פה וכל החברים
המדהימים שלך יהיו פה כשתחליטי להודיע להם, את
לעולם לא תהיה לבד ילדה שלי. את לא מתכוונת
להתקשר לאדר או לנועם להגיד להם?" "לא עכשיו.
אני מעדיפה שברגע זה ניהיה רק שתינו. אחר כך אני
יתקשר לאדר וגם אבא ומיה שיבואו." "כרצונך יפה
שלי". "עכשיו הייתי רוצה קצת לנוח עד שאניטה
תחזור". הרגשתי שיש לי כל כך הרבה מה להגיד, כל
כך הרבה דברים לפרוק החוצה ואין לי למי. מצד
אחד יש פה באמת צוות מילדים מדהים עם אוזן
קשבת וגם את אמא אבל הבן אדם היחידי שבאמת
הייתי צריכה עכשיו לא פה לציד, ברגע שאני הכי
זקוקה לו. טוב אני לא יכולה לשבת פה באפס מעשה.
לקחתי מחברת שהייתה בשידה ליד המיטה ועט
מהמגירה של השידה. אמא הלכה לנוח מעט בכיסא
המתקפל ופשוט התחלתי לכתוב. לכתוב לו את כל
מה שאני מרגישה כאילו היה פה עכשיו איתי. שום
דבר רע לא יצא מזה. אחרי שעה וכמה דקות של
שקיעה בתוך המחברת הרגשתי לחץ מוזר בבטן,

כמעט לא יכולתי לנשום. התחלתי להתנשף בכבדות.
אמא שהערתי אותה משנתה שמעה את היללות- הכי
קרוב למילים שהצלחתי להוציא מגרוני. עם שיער
שמסגיר את השינה רצה לקרוא לרופא הכי קרוב. אני
נשארתי באותו מצב, הדבר היחידי שהשתנה זה כובד
הנשימות שלי שהתחזקו. הכאב היה בלתי נסבל.
חיכיתי שיגמר בחוסר סבלנות. מה שהצליח להרגיע
אותי זה המחשבה שבסופו של דבר יגמר. או שאני
יגמר. מהמסדרון ראיתי בחור שחוס גבוה בעל שיער
שיערות לבנות רץ לתוך החדר, משקפי הראייה שלו
קרובים לקצה האף עומדים לפול מהריצה. אמא
בריצה זוחלת מאחוריו. הוא הבחין בסבל בלי
שהייתי צריכה להגדיר את הכאב, גם לא יכולתי.
"שש תירגעי, תנשמי עמוק" התקרב אליי ולחץ לי את
היד בידו הקטיפתית והקרה באופן מרגיע ביותר.
"אני סופר עד שלוש תיקחי נשימה עמוקה ובשלוש
תוציאי. 1,2,3 ו3 " ביצעתי את ההוראות "ולהוציא
1,2,3 עוד פעם אחת" ובפעם הזאת הוצאתי את
שארית האוויר שהייתה לי והצלחתי לדבר שוב, צולע
אבל הצלחתי להוציא מילה שכתובה בלקסיקון ולא
מממממ או אאהאהא. "מה לעזאזל קרה לי?"

שאלתי תוך כדי אנחה שזה חלף. "ציר קשה" אמר
דוקטור פלדמן בביטחון. "אבל היה לי צירים בעבר,
זה ממש לא השתווה לזה." "זה בגלל שהלידה קרובה
יותר ממקודם, הילד ממש לחוץ לצאת לעולם, להכיר
אותך" בחיוך שלי היה פחד שלא הצלחתי להסתיר.
"אין לך ממה לחשוש חמודה, אני יודע שאת אמא
צעירה. את תישארי פה כמה ימים שרק תצטרכי
לאחר הלידה והצוות המיילד שלנו יעזור לך ללמוד
את כל מה שתצטרכי לדעת לעתיד". אניטה בדיוק
נכנסה לחדר, היא ודוקטור פלדמן העבירו חיוך אחד
לשנייה ולמרות שהחיוך לא ירד מפניה עוד לפני
שהבחינה בו. "שמעתי שהיה לנו ציר קשה" לבשה
כפפות היגייניות בזמן שדיברה. הורג אותי
שהרופאים תמיד מדברים עם המטופלים ברבים. לנו
לא היה ציר קשה. לי כן. איך הם אוהבים לראות את
הסבל של אחרים ולדעת שהם בריאים כמו שור. "כן,
אבל עברנו אותו" בקול מתחכם החזרתי לה. למרות
ששמה לב לציניות שבקולו המשיכה לחיך. "הוו הוו
אני רואה שהגענו לפתיחה מלאה! הלידה מתחילה
עכשיו." פנייה הראו אושר גדול יותר. אני הולכת
לראות אותך סובלת עוד יותר, בטח חשבה לעצמה.

לא הצלחתי לנשום באופן סדיר וזה לא בגלל כאבי צירים או משהו זה הלחץ של החיים החדשים, הם יותר מדי קרובים. "השעה עכשיו היא 8:45 בשעה 8:55 התינוק יהיה בחוץ. אמא רונית את יכולה ללכת להחזיק ללריאן את היד מצד שמאל. פלדמן בצד ימין." אמא התקרבה לעברי וליטפה לי את שיערי. הסתכלתי לה בעיניים ורציתי להחליף איתה חיים כמה שיותר מהר, עם כל אחד אחר. אני לא יצליח לעבור את זה. אני לא יכולה לעשות את זה לבדי. היא שמעה המילים שלי דרך העיניים. הרגע הזה שאמא שלי מחזיקה לי את היד ואני שוכבת במיטה בחוסר אונים הזכיר לי את היום הזה שהייתי בת 10 שהייתי צריכה לעשות שטיפת אוזניים והרעש המרגיז של המים שחודרים לי לתוך האוזן מתסכלים אותי, אמרתי לה שאני לא מוכנה לעשות את זה גם באוזן השנייה אבל היא הרגיעה אותי ואמרה לי שהכאב יעבור, בסופו של דבר הוא תמיד עובר. מעניין מה יש לה להגיד לי עכשיו, הסיטואציה שאנחנו נמצאות בה לא קרובה ללהיות דומה. "אני יכולה, ילדה שלי. אני פה". לא אותו דבר אבל מנחם מספיק. "לריאני, כשאת מרגישה שיש לך ציר את מתחילה ללחוץ.

חשוב מאוד שתלחצי לכיוון מטה, מאיפה שהתינוק יוצא ולא מהראש". נשמתי נשימה עמוקה והרגשתי כאבים. "עכשיו עכשיו" אמרתי והקול שלי רעד. בפעם הראשונה התחלתי ללחוץ. לא יכולתי יותר. זה הרגיש לי כמו לפתוח פקק של בקבוק יין בידיעה שהוא לא יפתח עד שאני לא אקרא לאבא שיבוא לפתוח לי. במקרה הזה אבא לא יעזור לי. הרגשתי שהדם עלה לי למוח ונגמר לי האויר, אבל רציתי לסיים עם זה כמה שיותר מהר אז לא הפסקתי. "עוד 10 שניות תיקחי עוד אויר" "1,2,3" הרפיתי. נשמתי עמוקות ופשוט נתתי לראש ליפול על הכרית. לא היה לי כוחות לעבור את זה שוב, כמה פעמים. פשוט רציתי שיצא. בחיים שלי לא הייתי עייפה כמו עכשיו, חסרת כוחות, חסר מוטיבציה, חסרת חשק בכלל להוציא אותו ממני. "לריאני, תתכונני עוד פעם" כל לחיצה שלי החיוך שלה מתרחב יותר. "עכשיו" והתחלתי ללחוץ שוב. את כל הכוחות שהיו לי הוצאתי בפעם הראשונה נשארתי כמעט באפס כוחות להמשיך. הלחיצה היה קצרה יותר, אם הייתי נשארת עוד שנייה היה נגמר לי האויר. הראש נפל לי לכרית והרגשתי את טיפות הזיעה נופלות לעבר הסדין

ורוגעות לי הרגליים החשופות. "לא לריאן, עוד כמה שניות הראש היה יוצא. הוא ממש פה. עוד לחיצה אחת ונגמר, מבטיחה לך." "אני לא מסוגלת, אין לי מספיק אויר. אוווף זה לא נגמר." הייאוש יצא ממנו ולא פחד להראות את עצמו בשטח. הייתי כל כך עייפה. "ילדה שלי אני יודעת שזה קשה, גם הלידה שלך לא הייתה פשוטה." גיחחה והסתכלה לי בעיניים. "אבל אחרי שהתינוק יוצא, את תראי את כל האושר יוצא איתו בוודאות, מבטיחה לך". ידעתי שהיא לא סתם אומרת. קדימה לחיצה אחרונה אני יכולה. חיזקתי את עצמי. ליפפתי את ידיי מתחת לירכיים ונתתי את כל ה-10 אחוזים שהיו לי. והם הספיקו. "יופי, מעולה לריאן אל תפסיקי." כמה שרציתי לוותר לא וויתרתי. "הוא פה. הוא ממש פה". "הוא פה" לחשתי לעצמי. הוא פה. לא הוא לא פה. הוא גם לא יהיה. מחשבותיי נדדו לכיוון אחר. שי שלי. לא יהיה פה. תוך כדי מחשבות אומללות של אובדן שמעתי אותו. הוא פה. שמעתי אותו בוכה, ראיתי אותו יוצא זה היה נראה כאילו מסביבו יש זוהר שמנצנץ, כמו שכבת מגן שרק לו יש. ובאותו רגע שראיתי אותו יוצא, אדום, כחול כל הצבעים

ומסביבו זוהר זהוב שאומר לי שהוא פה. ואני לעולם לא אתן לו ללכת. אני ישמור עליו כאילו כל יומו הוא היום האחרון כאילו הוא המשיח כאילו אלוהים נתן לי מתנה-מלאך ואסור לי בשום פנים ואופן ולהרוס. בזמן המחשבות על המלאך שאלוהים נתן לי הוא כבר חזק משטיפה, עטוף בשמיכות צמר חמימות בצבע שמנת אבל אני עדיין רואה את זה בצבע זהב. כל כך שקט, תמים. היא הביאה לי אותו. החזקתי אותו בשתי ידיי והדמעות שכבר חיכו לי על הלחיים נפלו עליו והרטיבו אותו. שי שלי, מתנה שלי. אתה פה. אתה לגמרי פה, ואני אדאג לכך שלעולם לא תלך. אחרי דקות ספורות שהסתכלתי בעיניים דומעות וטורפות על המתנה שלי, ברח מראשי שאנחנו לא לבד בחדר. הסתכלתי סביב לכולם ועל אמא שהורידה את המשקפיים כדי לנגב את הדמעות שהפריעו לה לראות את הנכד שלה. "אני... אני לא יודעת איך להודות לכם. הייתם מדהימים ו... הנפתי מבט לעבר אמא וביד אחת ליטפתי את ידה וניגבתי את הדמעות האושר שלה. "לא הייתי יודעת מה הייתי עושה בלעדייך. צדקת. במיליון אחוז צדקת. בחיים לא חשבתי שאחזור לחייך, לחייך עם כוונה,

עם עתיד. " חזרתי אל המלאך. הוא נראה מאושר
למישהו שלעולם לא יזכה לראות את האבא הגיבור
שלו. הם היו יכולים להשתלב כל כך טוב ביחד, אני
רק יכולה לחשוב עד כמה הוא היה מאושר. היינו
יוצאים שלושתנו למחנאות בשטח, מטיילים בשבת
על חוף הים, מלמדים אותו להימנע מקיום יחסי מין
עד הצבא... היינו משפחה. שלושה זה משפחה. שניים
זה חצי. למרות שאין לו אבא ולעולם לא יהיה לו אני
מבטיחה שהוא לא יהיה פחות מאושר מילדים
אחרים, אני אדאג לזה. אני יעשה הכול כדי שלא
תהיה לו דקה אחד של אומללות. אלוהים הביא לי
מתנה. ואני ישמור עליה. בפעם ה-88 מאז תאונת
הטביעה של אהבת חיי אך גם בפעם הראשונה מאז
שהילד שלנו נולד, ראיתי את פניו הלילה. החלום הזה
שונה מהחלומות מאז התביעה. בחלום הזה הייתי
מאושרת. לא פחדתי ממנו ולא ראיתי גלי מוות
בחלום הזה הייתי מה שהכי הייתי רוצה, להזדקן עם
שי. ראיתי אישה מבוגרת שכל גופה מכוסה קמטים
יושבת במרפסת על ספסל נדנדה בצבע לבן ולצידה
גבר זקן עם שיערות שחורות מניח עליה את היד
בחום. שניהם נראו נרגשים, מצפים למשהו ומאוד

מאושרים, בזמן שהם חיכו בכניסה לביתם שי ואני
נכנסו משער החצר הקדמית, גם כן מחובקים
ומחויכים הכול היה ירוק והיה נדנדת ילדים ומגלשה
וארגז חול.. בחלום הזה לא היה אחד שלא חייד.
בידיו של שי הייתה קופסת מתנה גדולה עם אריזה
כתומה וסרט כחול קשור היטב. כשפגשנו אותם שי
העביר להם את המתנה ובתוכה היה התינוק שלנו,
עטוף באותן שמיכות כחולות, שקט ותמים בדיוק
כמו שהביאו לי אותו לזרועותיי לראשונה. מסרנו
להם את התינוק ונופפנו לשלום. "איזה מאמי, תראי
הוא מחייד אליי" "מה עם שם?" "את זה לריאן
תחליט בקרוב, אני מקווה. ניתן לה קצת לישון היא
לא ישנה יומיים". שמעתי את קולה של מאיה רועי
ואמא. פתחתי את עיניי לאט ושמעתי נכון. מול
המיטה שלי יושבת אמא ובזרועותיה תינוק רגוע
מחזיק עם כל כף ידו הפצפונת אצבע אחת של אימי
ומסביב זואי, רועי, מאיה, אדר ונועם נרגשים כאילו
זוהי הפעם הראשונה בחייהם שראו תינוק. "אחחחח,
אחחחח" השתעלתי קצת לקבלת צומת לב. "האמא
הטרייה התעוררה" קראה זואי בשמחה. השיער
הבלונדיני שלה סנוור אותי. ואחריה גם כל השאר

באו וחיבקו אותי בחיבוק הקבוצתי האהוב עלינו.
"כמה שאלות יש לנו אלייך" אמרה אדר בהתרגשות
ונראה שקצת דומעת. "אוי בואי הנה. איך התגעגעתי
אליכם" חיבקתי בנפרד את אדר הדומעת, היא במצב
רגשי יותר מהאחרים. "איך כולכם השתזפתם,
יחרות. נו ספרו לי חוויות". נרגשת ומקנאה ביחד.
"היה מדהים, הכי כיף בעולם". הכריז נועם בשמחה.
מאיה שפשפה את מרפקה בשאלו בתקווה שלא
הבחנתי "זה לא אותו דבר בלעדייך". חזר בו. "ספרו
לי משהו שאני לא יודעת". השמענו צחוק גדול. "לפני
סיפורי מחנאות משעממים. קודם את. אנחנו רוצים
לשמוע הכל". אמרה זואי. "הכל? בטוחים? אני יכולה
להשמיט כמה פרטים מביכים" "כל פרט ופרט"
אמרה מאיה. "אני בשוק שעברתי את זה. זה ממש
לא המצב האידיאלי של ילדה בת 18. מינוס חבר
פלוס ילד. אבל אני מאושרת עכשיו, בחיים לא
חשבתי שאהיה לפחות לא בשנה שנתיים עשרים שנה
הקרובות אבל התינוק הזה, כמה שהוא קטן, האושר
שהוא מעניק לאמא אחריי היריון ענקית." "כולם
בפוקוס עליי, לא מורידים ממני את העיניים.
"לפעמים שאני מסתכלת עמוק לעיניו אני רואה את

שי, ילד שלא הספיק להיוולד וגרם לנזק בלתי הפיך.
 אני לא יודעת אם הייתי משנה את המצב אבל בשלב
 הזה שאי אפשר לשנות את העולם, אני למדתי לקבל
 את זה. ואני עוד לא מכירה אותו מספיק בשביל שלי
 יהיה שלו, אבל זה קרה. " "עד כמה זה כואב מ10-1?"
 קטע אותי רועי. " "110" צחקתי עם כולם. "ברצינות,
 זה כאבי תופת, חווה? היית חייבת לאכול מעץ פרי
 הדעת?" "כבר החלטת על שם?" שאלה זואי
 בהסתקרנות. לא הייתי מוכנה לשאלה הזאת. לא
 ציפיתי לתשובה שלי. "כן. זה די החלטה של הרגע
 אבל עקב חלום שחלמתי לפני מספר דקות, השם הזה
 הוא הכי הגיוני בעולם. הילד הזה נועד להיקרא ככה.
 שי. " "לרי איך קוראים לילד?" שאלה זואי באי
 הבנה. "שי. לילד קוראים שי. כולם הביעו אנחה
 מרוגשת, גם אמא מאחורה שחשבה שלא שמת לב
 שהיא מצוטטת לנו מתחילת בשיחה. "זה השם הכי
 הגיוני, ולא בגלל שלאבא שלו שלא זכה להכיר
 קוראים ככה, הוא פשוט המתנה שלי, השי שלי. שי
 דאג להשאיר לי מתנה לפני שאלך, וככה אקרא לו." "לא
 כולם ראויים לשם הזה, אני בטוחה שהוא
 ראוי". אמר נועם בביטחון. "אני מקווה, אני יעשה

אותו ראוי". בפתח הדלת עמדה אישה בשנות החמישים לגילה. בעיקרון עם שיער שחור שצבוע עשרות פעמים לבלונד פלטינה, עומדת שם עם מעיל חורפי ענק בצבע חום שמגיע לה על לברכיים ונועלת מגפיי עקבים בצבע שחור מבריק. אמא מטופחת שלא יוצאת לעבודה אם לא עשתה את הפדיקור השבועי שלה. אורנה כהן. "אורנה". עזבתי באמצע השיחה וקמתי לעברה להעניק לה חיבוק חם. מגיע לה, היא תמחה בי כל שבוע ושבוע בהיריון. ולהתחשב בזה שאיבנה את בנה הבכור לפני פחות משנה. "אני כל כך שמחה שבאת". ראשי טמון בתוך שיערה הארוך וריח הבושם המוכר שלה נכנס לי לתוך קני הנשימה. "אני כל כך מצטערת שלא באתי כבר אתמול, חשבתי עלייך כל היום. את נראית נהדר". ממש, זה מה שכולם אומרים לאישה אחרי היריון למרות העשרה קילו המיותרים שנשארו לה לאחר הלידה. "בואי" תפסתי את ידה לכיוון העגלה בה ישן הנכד שלה. "הוא ילד שקט כל כך וטוב. ממש כמו..." "כן. הוא תמיד היה ילד טוב, האחיות שלו תמיד היו אחריות על כל הבלגן והוא תמיד סבל אותן. הן היו מרביצות לו וגונבות לו כסף מהארנק והוא אף פעם לא צעק

אליהן. הוא היה ילד של אבא, הבנות תמיד היו יוצאות איתי לטיולים ולהצגות ואבא שלו לימד אותן לגלוש". "אנחנו ניתן לכם זמן לבד. אמרה מאיה "נהיה בקפיטריה, תבואי אחר כך" אמר רועי. חיבקתי את כולם לשלום. "רונית, המון מזל טוב" הבחינה באימי, שמחה לראות את שותפתה לנכד וגם חברתה הטובה. "אורנה, אני כל כך שמחה לראותך אותך יוצאת מהמיטה, מאז מגירויים לא יצאת לזרוק אפילו את הזבל". מה? אורנה ורון כהן התרגשו? לא היה לי מושג. "מה קרה אורנה? לא ידעתי שהיו לכם בעיות" "אנחנו אלופים בלהסתיר דברים." פנייה נראות קודרות. הם היו זוג מושלם. תמיד השוויתי את שי ואותי אליהם ועכשיו הם התגרשו. "היא התיישבה לצד אימי בכיסא המתקפל. "מאז התאונה רון ואני לא ישנו באותה מיטה, לא יכולתי להסתכל לו בעיניים. תמיד ראיתי אותו אשם באהבה של שי לגלישה. הוא כזה עקשן. אני כל לילה חושבת שאם הוא לא היה מתעקש ללמד אותו גלישה אז לפני שמונה שנים אז אולי הילד שלי, האהבה שלי היה נשאר בחיים, הוא היה פה איתי". אני לגמרי מבינה מה היא מרגישה. זה בדיוק מה שאני מרגישה.

כל הרגשות אשם האלו. אמא ואני ישבנו משני מדדיה
ועטפנו אותה בחום. שלשתינו התחלנו לבכות.
"החלטת על שם?" שאלה תוך כדי שנגבה את האיפור
המדהים שהדמעות הארורות הרסו. "שחכתי לגמרי
להגיד לך, קוראים לו שי". חייכתי אליה חיוך רחב
והיא החזירה לי חיוך מצורף דמעות. "הוא יגדל
להיות שי מושלם. אפילו יותר מהמקורי, עם אמא
כמו שלו". "לא יהיה שי מושלם כמו המקורי".
אמרתי בלחישה שלא יכלו לשמוע. שי התינוק
התעורר. אורנה מיהרה לאחוז אותו בזרועותיה.
המבט שהיה לה בעיניים כשהסתכלה על שי, כאילו
החזיקה את שי הבן שלה כשהיה תינוק. הרגשתי את
הקרבה שלה לתינוק במיוחד אחרי שנודע לה ששמו
שי. היא יכלה להסתכל עליו שעות בלי שהחיוך
הפתאומי המאושר שלה ירד. היא נראתה שלוה
פתאום, דמעותיה התייבשו ועל פניה זרח אושר.
אחרי שבועיים בבית היולדות סוף סוף השתחררתי
הביתה. אחרי שבועיים של לימודי הנקת תינוקות,
החלפת חיתולים בדרך היעילה ביותר, איזה משפחות
מומלצות יותר לגיל הרך, חיסונים בריאותיים,
התמודדויות עם תסכול חיצוני של אחד שלא יודע מה

זה תסכול. חזרתי הביתה. הדבר הראשון שרציתי לעשות זה לעלות לחדר ולהמשיך את המכתב שנאלצתי להפסיק באמצע עקב לידה מוקדמת מהרגיל. אבל כשנכנסתי הביתה לא הייתי לבד. עוד לא פתחתי את הדלת עד הסוף וראיתי את רוב בני משפחתי המורכבת עומדים מטר מהכניסה הראשית ומחכים בחוסר סבלנות. לי. זה מה שחסר לי עכשיו, התמודדות עם הסבים המודאגים שלי, הדודים המבווישים שלי והילדים הקטנים שלהם שעוד לא זכו לדעת איך באים ילדים לעולם ולמה שלי הגיע מוקדם מהרגיל. "מזל טוב" צעקו כולם בקצב מדויק. עמדתי עם חיוך נבוך שמנסה להסתיר את האכזבה כשידיי אוחזות חצי טון חבילת חיתולים וערסל בצבע כחול שעליו מונחים בקבוקים ומוצצים. ההופעה שלי לא הייתה מוצלחת לבשתי את אותה חולצה כתומה שלבשתי שלשום שכתם החלב באזור החזה שלי לא עבר ניקוי, ושיערי מורס לקוקו עגבנייה שהספיק להתפרק כמעט לגמרי מבית החולים עד לפה. אם הייתי יודעת לפחות הייתי מחליפה לבגדים פחות הוריים. מאחורי אמא עמדה מחויכת. ועל זרועותיה שי, בפניה ראו שידעה על ההפתעה הנעימה ולמרות

מראי הכושל, סירבה לספר לי דבר. התקדמתי כמה צעדים כדי להיכנס לבית וסבתא חנה כבר הספיקה להשאיר את האודם הבורדו סגלגל המפורסם שלה על לחיי. "את נראית.. נחמד" בחנה את כתם השוקולד על המכנס הלבן שלי, אבל עדיין לא הורידה את חיוכה. "איך את מרגישה, את יודעת כשאת נולדת היית תינוקת מדהימה, היית אוהבת להסתובב בלי חיתול כל היום ולעשות פיפי בכל פינה בבית"- תחסכי לי סבתא. חשבתי, מובכת. "עכשיו תורך להתמודד עם זה... עדיף מוקדם מאשר לעולם" לחשה כשפנתה לאחור לשאר האנשים במסיבה וחשבה שלא שמעתי. עוד כשסבתא דיברה הבחנתי באבא עומד מולי, לא ראיתי אותו כל הלידה. אפשר להבחין שהוא די מבויש מכל המקרה ומנסה לא להראות את זה. "אבא" רצתי וחיבקתי אותו חיבוק דוב, את הגוף השמנמן שלו וקפצי עליו. "ילדה שלי, אני מצטער שלא באתי אני.. " "זה בסדר-עצרתי אותו מעוד שקרים. "אני יודעת שאתה לא מרוצה מהעניין, איזה אבא היה? ליטפתי את הראש המכריח שלו שאני הכי אוהבת ונשקתי לו על המצח. "כדי לך ללכת לראות את הנכד שלך, הוא ילד מדהים. הוא

בכל זאת הנכד שלך, אבא. "נראה לך שהייתי מפספס את זה? הספקתי ליהנות ממנו קצת, תשמרי עליו טוב, כמו ששמרנו עלייך. " לא הייתי טיפת אמת במשפט הזה אבל בחרתי להתעלם ולהתרצות מהעובדה שהוא מקבל אותו. מרחוק הבחנתי במיה. היה שקט בלעדיה בשבועיים האלו. ואני מודה, די התגעגעתי. גוש קטן רץ לעברי בשמלה ורודה עם חגורה לבנה שעוטפת לה את המותניים וקוקיות שאי אפשר להישאר עדין ויופיים. הרמתי אותה בשתי ידיי, הכובד שלה היה כמו שק החיתולים שהחזקתי בכניסה לבית. "קטנה שלי, התגעגעתי אלייך מלא. " "ראיתי את התינוק" הקול הילדי והגבוה שלה לחש לי באוזן בביישנות. "ומה את אומרת? נכון שהוא מלאך?" "הוא, הוא משך לי בשיער וזה כאב" "הוא רק רוצה לשחק איתך, הוא אוהב את הדודה הקטנה שלו" היא חייכה חיוך לא מובן שהבינה לראשונה שנהפכה לדודה ורצה לשחק עם שאר בני הדודים שבגילה. לא הרבה הספיקו לפנות אליי ב"מסיבה" הזאת, ומספיק שמעתי דאגות ותלונות ביחד, אני לא מסוגלת לשמוע עוד בן אדם אחד. מדי פעם שמעתי התלחשויות בקרב המבוגרים יותר עם מעשה הלא

אחראי בעליל, מדי פעם שמעתי גם סקפטיות על
הטיפול העתידי שלי בשי, חלק גם אמרו שאני לא
אצליח לגדל אותו לבד, בלי דמות אב. רק רציתי
להסתלק ולעלות כמה שיותר מהר לחדר שלי
ולהתחבא מתחת לשמיכה. לאט ראיתי כמה דודים
מתקרבים אליי. ראיתי את דוד מוריס, אחיו של אבי.
עובד בחברה מצליחה של הנדוס תוכנה המתנשא
ואשתו דוברת, מורה לספרות בבית ספר על יסודי
ברעננה, לידי המדרגות באים לכיווני. השאלות שלהם
יגרמו לי לרצות להתאדות. ישר פניתי למזנון, עשיתי
את עצמי הולכת לשתות מיץ סחוט אבל בפינה ליד
הכריכים ראיתי את סבא יהודה, אבא של אמא,
משוחח עם דודה סיגל, אחות של אמי ועם בעלה
המנתח. בטח עם הדברים על הצלייה של סבא, כל
פעם שיוצא להם להיפגש סבא מפתח איתו שיחות על
המחלות הפתאומיות שלו, אני ממש לא רוצה
להצטרף לשיחה הזאת. פתאום אני שומעת: "היי,
לרי מותק בואי נראה אותך". קולה של סיגל מתחנן
לעזוב את השיחה על הצלייה של סבא. עשיתי את
עצמי לא שומעת ופניתי לאחור ושם ראיתי את
מוריס ודוברת מתקרבים לעברי אז הסתובבתי שוב

וראיתי את סיגל. הרגשתי במבוי סתום. אין לי דבר
לצאת מזה. בסופו של דבר ניסיתי להתחמק משיחה
אחד וקיבלתי נאום. מסביבי רוב קרובי המשפחה
רוצים לשמוע את דברי על המקרה הלא אחראי
שביצעתי לפני תשעה חודשים וחצי וההשפעה על כך.
פתאום כל בני הדודים ששיחקו בינתיים בתופסת או
במחבואים גם רוצים להקשיב למעשה. "אחת.. אממ
אז ככה, אני לא אקח לכם את הזמן היקר שלכם אז
אני אקצר". "מיידלע, אנחנו לא ממהרים לשום
מקום. אנחנו רוצים לשמוע הכול". צעקה סבתא שרה
מהשורה השנייה והדגישה את המילה "הכול". לא
הייתי יותר מובכת מעכשיו. הפנטזיה של לברוח אל
מתחת לשמיכה רוצה נואשות להתגשם, אבל יודעת
שתצטרך לחכות עם זה קצת. פניי כבר שינו צבע
לאדום והבנתי שאם אני לא אתחיל על זה, זה לא
יסתיים. "זה לא היה קל, במיוחד לא בגיל שלי
ובמיוחד לא עם האובדן שחוויתי אבל אני מתכוונת
לתת הכול כדי שלשי הקטן לא יחסר כלום. נתקלתי
בכמה אנשים בדרך והבחנתי בכמה פרצופים המומים
אבל כבר לא היה לי אכפת, אני עוברת את התהליכים
הזה לא הם. זה שמבחינת דם אנחנו נחשבים

למשפחה זה לא אומר שהם צריכים להעביר עלי
ביקורות מאחורי הגב ולהראות את עצמם דואגים לי.
אם באמת היה להם אכפת אז איפה הם כששי מת?
איפה הם בכל שלבי ההיריון? רצתי לחדרי כדי
להגשים את הפנטזיה והתחבאתי מתחת לשמיכה.
הרגשתי שזה הרגע מושלם להתחיל לכתוב לו שוב.
הייתי צריכה לספר לו מה אני מרגישה. למחרת
בבוקר התעוררתי בציפייה ובפחד. הבוקר אורנה כהן,
אמא ואני קבענו ללכת לקבר של שי. בפעם הראשונה
שלי. הציפייה היא בגלל שחיכיתי לרגע הזה כמעט
עשרה חודשים, יש מנהג מיהדות שאוסר על נשים
בהיריון להיכנס לבית קרבות. הסיבה לכך עוד לא
לגמרי מובנת, חלק אומרים שיש בכך מעין סתירה
בין החיים המתהווים בגופה של האישה לבין בית
הקברות, שמייצג יותר מכל את קץ החיים. שי בעודו
שוכן בבית הקברות, אני נושאת תינוק ברחמי.
העובדה שלא הופעתי בהלוויה שלו השאירה בי
רגשות אשם עמוקים יותר מהרגיל, ידעתי שברגע
שאני יולדת אני מוכרחה ללכת לקבר. הפחד הוא
שאיני יודעת למה לצפות, יכול להיות שאני לא
אחזיק מעמד, והעובדה שהאבא של הילד שלי נמצא

מתחת לאדמה ולא פה איתי תהיה גדולה עליי. בכל
אופן, אני מוכרחה לעשות את הצעד הזה. הנסיעה
לשם הייתה שקטה. נסענו במכונית של אורנה. ישבתי
בספסל האחורי של הרכב והסתכלתי בחלון במשך כל
הנסיעה והאזנתי לשיר המתנגן "מעמקים"
שאוזניותי שימשו אותו בבעלותי, בלי שאמא או
אורנה יאזינו יחד איתי ויחליטו להצטרף לזמר
בפזמון החוזר. אורנה החנתה את המכונית בתוך
בית הקברות, בשביל שמפריד בין אגף לאגף. הלכנו
ברגל לאגף בו שי קבור. הנוף לא עזר לאווירה
הקודרת. היו כמה מצבות יצירתיות וכמה מוזנחות
שהספיקו להשחיר. אחת ממש משכה את צומת ליבי.
היא הייתה עשויה משיש שחור מבריק עם מעט
נצנצים, החלק העומד של המצבה היה בצורת לב
קצת עקום, היא הייתה שייכת לאחת בשם רבקה
בשן. על שיש הלב הייתה תלויה נדנדה שבוודאי
קנויה מאחת מחניות חפצי הנוי ועל הנדנדה הייתה
בובה מאוד ישנה שהתלכלכה מאדמה ומהזנחה. זאת
הייתה בובה עם חיוך רחב על פניה הצהובות-לבנות,
שיערה היה עשוי מחוטי צמר ורודים, רגליה ארוכות
מונחות על מושב הנדנדה וידיה תפורות היטב על חבל

הנדנדה שנראה כאילו אוחזת בו. לבובה היו כמה
סימני תפירה מה שאומר שנקרעה מספר פעמים
ונתפרה מחדש. נראה שהבובה היא ה"בן אדם"
היחידי עם חיוך על הפנים באזור הכי אפל. מעניין מה
פשר הבובה הזאת, כנראה הייתה בעלת ערך לרבקה
בשן אם החליטו לשם אותה הכי קרוב אליה. זה
בהחלט לא השאיר אותי שקטה. המקום הזה עושה
לי בחילה. כל מצבה שמושכת את עיני גורמת לי
לחשוב על האבל שהותירה לבני משפחתה, ושלכל
מצבה יש וודאי סיפור לא קל שעומד מאחוריה. הגענו
לקבר של שי. הוא היה בשורה הרביעית באגף שלו,
יחסית באמצע השורה. אורנה נכנסה לשורה ראשונה,
ידעה את המיקום בעיניים עצומות, היא התהלכה על
האדמה הלחה עם נעלי העקב בגובה חצי מטר שלה,
עם שמלה שוחרה שמגיעה לה לברכיים ושרוולי
שמלתה כיסו זרועותיה, צעיף שקוף עם נצנצים
שחורים מכסה את שיערה הבלונדי הארוך ומשקפיי
השמש העגולים לא נותנים לדמעותיה להראות
נוכחות. הלכנו אחריה. השיש היה כולו בצבע אפור
שקרוב לצבע לבן. היה לי קשה להסתכל על זה יותר
מחצי דקה בלי להסית את פני. בכל זאת, לראות את

הקבר הזה זה לא הנוף הכי מרהיב שיש. רציתי להקריא לו את המכתב אבל המחשבה לחשוף את רגשותיי בפני אמא ואורנה הביכה אותי. רציתי לפרוק הכול אבל משהו עצר בעדי, לא הרשה לי. אורנה שפכה את המים שהיו בבקבוק שהביא על הקבר. שפכה קצת מלמעלה, שפשפה במרכז וקצת מאחורה. לא היה חלק מהשיש שנשאר יבש. טיפות המים הזולגות על השיש נראו כמו דמעות ובנוסף גם הזכירו לי טיפות ים. מאוד מתאים לסיטואציה. "ובכן.." אמרה בקול מותש לאחרי הניקיון. "הגענו עד לפה, אני משערת שתרצי להגיד כמה מילים, לא?" "אני אגיד אחרייך, תתחילי את". ניסיתי לתת למחסום שבליבי זמן להשתחרר. "בשבוע השני באתי לפה כל יום, נדמה לי שאמרתי הכול". חייכה אבל פניה הראו חוסר הבנה. "אממ.. אחמ.. שי שלי. אממ לא, שיי" המילים התבלבלו לי. הן הסתכלו לי בעיניים ואני בשל כל אחת מהן. אני משארת שהן הבינו את הרמיזה, בכל זאת החזקתי דף ביד אז לא הייתה לי סיבה להתבלבל אלה רק לקרוא מהדף. אורנה לחשה כמה מפשטים לאוזן של אימי. לא שמעתי הרבה רק מדי פעם כמה מילים בודדות

".....ללכת.....שלה.....אחר כך". "אוי" אמא שלי אמרה ולא חשבה על לחכות כמה שניות לאחר ההתלחששות "המסתורית" שלהן. "שחכנו לקנות פרחים" אמרה "מיד נחזור, תשארי פה בסדר?" הוסיפה אורנה. שאלה רטורית. לאיפה עוד יש לי ללכת, לילדה בגילי אין הרבה מתים לבקר. למזלי. החזרתי את הדף מול העיניים שלי. אין נפש חיה שבגללה לא אוכל להרגיש חופשייה לקרוא את המכתב אבל המחסום לא משתחרר. לא ידעתי איך להתחיל. פשוט התחלתי לקרוא, המילים בהתחלה נשמעו סתמיים, בלי כוונה או רגש אבל אני בטוחה שכשהגעתי לעיקר הדמעות ירדו מעצמן וירטיבו לי את הדף. "שי שלי, מתנה שלי. כהלכת דאגתה שאני לא ישכח אותך בכך שהשארתי לי מתנה ענקית שלא היה לי שום דרך להיפתר ממנה. לא מזמן ילדתי את התינוק שלנו. קראתי לי שי, גם בגלל שכשאני מסתכלת עמוק לעיניו הוא מזכיר לי אותך. תינוק תמים שנולד לעולם וצריך מישהו שיכוון אותו למקום הנכון, וגם בגלל שהוא המתנה שהשארתי לי, השארתי לי שי. וזאת המתנה הכי טובה שיכולתי לבקש." הפסקתי לקרוא. התנשמתי עמוקות

והסתכלתי לשמיים. קימטתי את הדף בעצבים
לעיגול מקומציץ וזרקתי אותו בחוזקה על האדמה.
לא האמנתי במה שקראתי, מה שחשבתי שהיה צודק
כשכתבתי את זה. המילים שהיו לי בפה, המילים
שבאמת האמנתי בהם רצו לצאת החוצה. לא הרגשתי
שאני צריכה לעצור את עצמי. "אתה אף פעם לא
הכאבת לי, לא נתת לדמעה מעיני לזלוג. לא יכולת
לשאת את הכאב שלי בגללך. לא יכולת לשאת
שהכאב שלי הוא בגללך. כשהלכת, הכאב שלא נתת
לי להרגיש חזר כמפלצת. בחיים לא הרגשתי חסרת
תקווה כמו שאני מרגישה עכשיו בחיים לא הרגשתי
על סף שבירה. אתה יודע למה? כי אף פעם לא נתת לי
להרגיש ככה. תמיד דאגת שארגיש מושלמת, שיש לי
הכול. ובאמת הרגשתי ככה. הייתי הילדה הכי ברת
מזל ביקום. היה לי הכול, חברים, ציונים טובים
בלימודים, משפחה תומכת... אהבה. עכשיו? לא
ראיתי את "החברים" שלי-עשיתי את תנועת
המרכאות בידיים. במשך כל ההיריון, פספסתי את
כל טיולי המחנאות בתנועה ומדריכה בבני המושבים
אני כבר לא יהיה. לא הלכתי לבית ספר במשך 7
חודשים, נכשלתי ב12 בגריות מתוך 12 מה שאומר

שבאוניברסיטת תל אביב יסתדרו בלעדיי ומה שאומר שקריירת המשפטים שלי תקרה אולי בעולם הבא, שלא נדבר על משפחה שלי. אבא שלי לא מדבר איתי, סבתא שלי חושבת שאני לא אמא מספיק טובה, אח של אבא שלי שיפוצניק שבקושי סיים 12 שנות לימוד הציע שהוא ואשתו הגננת הג'ינג'ית המכשפה יגדלו את הילד שלנו עד שאהיה מוכנה, ואהבה.. אהבה כנראה עוד לא תהיה לי לעולם. וכול זה, שי, כל זה בגללך. בגלל שלא יכולת לשמור את איבר המין שלך לעצמך. אם באמת לא רצית לגרום לי סבל, עכשיו בבקשה, כל הסבל שבן אדם יכול לקבל אני קיבלתי. ועכשיו אתה מלמעלה רואה אותי סובלת, סובלת כמו שבחיים לא חשבתי שאסבול. אתה בטח לא יודע איך לאכול את זה. בזמן שאני ישנה 4 שעות בלילה ומטפלת בילד שלנו, שלנו שי 20 שעות ביממה, בגללך חיי החברה שלי נגמרו, הלימודים שלי נגמרו, המצב המשפחתי שלי התרסק. העתיד שלי הוא להחליף טיטולים מסריחים בשנתיים הבאות, לממן מעון תינוקות לחמש שנים הבאות, לממן בית ספר יסודי, חטיבה, תיכון, אוניברסיטה. בכסף שאין לי כי עורכת דין אני כבר לא יהיה וכל הזמן הזה אני יהיה לבד.

מזה הכי פחדתי, מהבדידות. ובכל הזמן הזה אתה
תנוח על משכבך בשלום, בשלווה, בלי דאגות. וואלה
יופי, החיים הטובים. איפה היית כשהבטחת שנעבור
את זה ביחד? איפה היית שאמרת שאני לא לבד?
איפה העזרה שהבטחת לי? איפה העתיד שלנו ביחד
שאמרת שיהיה? תוכל לקיים את ההבטחה שלך רק
כשאני יצטרף ל"חיים" שלך. לפעמים אני כבר מחכה
שזה יקרה, מדי פעם עוברת לי המחשבה להצטרף
אלייך מהר מהמתוכנן. שאני יעזור לך לקיים את
ההבטחה. אולי אתה מת ואני חיה אבל כשהלכת,
לקחת את החיים שלי איתך, עכשיו החיים של שנינו
קבורים מתחת לאדמה הזאת שהעיניים שלי לא
סוטות ממנה. "הסתכלתי עליה בבוז. "האושר שלי
קבור שם, העתיד שלי, הכול! אולי אם היית מכין
אותי לפני אז הכאב לא היה כל כך כואב. שי, תחזור,
אני מתחננת תחזור." הדיבור הכועס נרגע, עכשיו
באמת התחננתי אליו, דיברתי ברוגע כשהדמעות לא
מפסיקות לרדת. התיישבתי על האדמה הארורה, לא
אכפת לי שהיא תמהה ומלוכלכת. ליטפתי את הקבר.
"אני יעשה כל מה שתגיד, רק תחזור. אני לא יכולה
עם הבדידות הזאת יותר. יש מסביבי כל כך הרבה

אנשים אבל זה לא עוזר לתחושת הבדידות שבליבי.
אם תחזור, אני ישיר לך, אני ירקוד לך אני יעשה
הכול. נרוץ בין העשבים הדוקרים, נוכל פירות על
קוביות החציר, אתה תנגן לי את השיר האהוב עליי
בגיטרה ואני ילווה אותך בשירה. נוכל להיות
מאושרים שוב. בבקשה, אהוב שלי, חיים שלי,
תחזור.

פרק 5 : 18-19.1.2018

לא הצלחתי להירדם הלילה מעצם המחשבה על התאריך של מחר. הציפו אותי רגשות מועקות של זיכרונות בדיוק מאותו תאריך נורא : ה19 בינואר 2000 רק לפני 18 שנה.. אני שונאת כשזה קורה. אני משתדלת שלא לחשוב עליו או על אותו יום נורא. אני בדרך כלל מצליחה להשתלט על הצפת הרגשות והזכרות אבל יש יום אחד בשנה שהרגשות מציפים אותי והזיכרונות גם כן, מציפים אותי כמו שהגלים הציפו את הדבר הכי טוב שהיה לי בחיים ובכל שנה שעוברת מאז אותו יום הזיכרונות כואבים יותר והמועקה גדלה- רק אפשר לתאר עד כמה הספיקה המועקה לגדול ב18 השנים האלה. זה היה עוד יום סוער גשמים במושב הדר עם. רעש הסערה שבחוץ רק מתווסף למועקה כאשר רעש הגשם מכה על הכביש ועל המכוניות החונות, הרעש המצמרר הזה מזכיר לי את רעש הגלים הארוכים. הרגשתי שאם הרעש הזה לא מפסיק, שאם הרעש המחריש אוזניים לא מפסיק עכשיו אני צורחת ! התאפקתי. לא רציתי להעיר את ירון. אני כל כך מקנאה בשלוותו. אסור שיחשוד, הוא כבר שם לב שכשמתחיל החורף ישירות מתחיל

הדיכאון. אסור שידע מה קרה ! אם ידע שהוא לא אהבת חיי האמיתית, שכל ליבי אוהב אדם שלא ראיתי שנים ולא אראה עד סוף חיי ועדיין לא הצלחתי להתגבר על כך, הוא יברח-כל עוד הוא שפוי הוא יברח מהבן אדם הכי חסר שפיות שקיים- ממזמן איבדתי את השפיות. אני לא יכולה להיות בודדה שוב ! אני לא רוצה לשבור את הלב לבן האדם שליווה אותי בתקופה שבה חיי קרסו, הוא היה מלווה מצוין יחסית למישהו שלא ידע שחיי קרסו באותה תקופה. אני לא יכולה להיות בודדה שוב! אור השמש הזורחת שנראתה דרך החלון השקוף העירה אותי. למרות שהיום אני מנציחה את אהוב ליבי 18 שנים ממותו קמתי עם חיוך, החיוך סימל הקלה שהלילה עבר ומיד נזכרתי שהיום הוא לא יום שמגיעה לו חיוך אז מיד הורדתי אותו מפני. אני ארשה לעצמי לחייך רק כשהשעון יראה : 12:00 בלילה וכך אדע שהיום הזה נגמר. הסתובבתי לצד הנגדי במיטה תוך כדי פיהוק והתמתחות ולא נדהמתי לגלות שאני לבד במיטה. קרו הרבה דברים בשמונה עשרה שנים האלה. מלפני כתשע שנים נהפכתי להיות לריאן קליין. התחתנתי עם בחור

מקסים בשם ירון, בקיבוץ קטן בצפון. מקום מקסים,
ירוק מלא פרחים ונוף המשקיף אל הגליל. לירון יש
רשת של מכולות בכמה אזורים בארץ. ממראה
חיצוני היה נראה עליו כאל איש עסקים קשוח
שנלחם על כל עסקה כנראה גופו הרחב והארוך
מראה על ביטחון וקשיחות או שזה הזקן בצרפתי
והקרחת שמראים על אלגנטיות ומראה מכובד. או
שמדובר בחליפות ובעניבות שמראות על יוקרתיות.
אבל הוא בחור מצחיק ורך, למרות שהוא די מכור
לעבודה, הוא לא בבית כשאני מתעוררת בבוקר וחוזר
לא הרבה לפני שאני חוזרת לישון. מבחינתי הייתי
יכולה להישאר רווקה ואלמונית עד יום מותי, הסיבה
שהתחתנתי עם ירון זה שי. הוא ילד כל כך טוב שיש
לו הכול, מלבד דמות אב. לילד לגדול עד גיל תשע עם
אמא מתבגרת והאמא של האמא המתבגרת שלא
חינכה את הילדה שלה מספיק טוב ושי הוא התוצאה
זה לא מה שכל ילד היה רוצה. הוא כל מה שיש לי.
אני אוהבת אותו כמו שבחיים לא אוהב שום דבר.
אני יעשה הכול כדי שהוא יהיה מאושר. אני מוכנה
להיות נשואה למישהו שאכפת לי ממנו, מאוד אבל
לעולם אני לא יהיה מסוגלת לאהוב אותו. אף אחד.

רק בשביל שלשי תהיה ילדות נורמלית. יכול להיות שאני יוצאת אנוכית, רעה, קרת לב וכול הדברים הנוראים שאפשר להגיד על בן אדם אבל בשביל שי הכול. אני מסתכלת לו בעיניים הירוקות המושלמות כמו של אבא שלו ואני רואה את אבא שלו. אני רואה את שי שלי, אהבת הנעורים שלי בשי הילד שלי. אולי בגלל האובדן שחוויתי והגעגוע אני מרגישה אהבה עצומה לילד שלי, אהבה כפולה כי הוא לא רק שי הילד שלי הוא גם שי אהבת נעורי. אולי בגלל שהוא באותו גיל ששי היה שהלך לעולמו, הגיל האחרון שזכיתי לראות את שי בו. אולי בגלל זה אני מרחיקה את כל הבחורות ששי יצא איתן כי אני רואה את זה כאילו שי שלי בוגד בי. או שאני כל כך חרדה לביטחוני שאני מרחיקה כול דבר שנראה לי לסכנה למלאך שלי. אני לפעמים מרגישה כמו חתולה קטנה שמסוגלת להרוג אריה שמנסה לפגוע לה בתינוק. קמתי מהמיטה בחוסר רצון. היום הזה התחיל. והמחשבה על זה דיכאה אותי. ירדתי מהקומה למעלה לקומה למטה וראיתי את מלאך אוכל ארוחת בוקר. רק להסתכל לו בעיניים מקל לי על ההרגשה על היום. "בוקר טוב, אמא" בירך אותי. ליטפתי את

ראשו ונשקתי אותו בחיוד. לקחתי את הספל מהארון
העליון והכנתי את הקפה של הבוקר. "אמא, אממ..
איך את מרגישה?" בקולו היה פחד מהתגובה שלי.
התנשפתי כבדות "אני יהיה בסדר, בעוד כמה שעות
שהיום הזה יגמר". "גם השנה אתם נפגשים כל
החברים בחוף?" "הגיוני, לא פספסנו אף שנה עד
היום אבל בטח לאף אחד אין זמן, לכל אחד יש את
העבודה שלו, את הילדים שלו". אנחנו כבר לא אותה
חבורה כמו שהיינו, כל אחד התפצל לגור בעיר אחרת,
משפחה. זואי עברה לגור בדירה צנועה בצפון תל
אביב עם בעלה יאיר רפאלי מזה כבר שבע שנים
וילדם בן השלוש לירון. זואי ויאיר הכירו לפני שמונה
שנים, זואי רצתה להקים קריירת דוגמנות ויאיר
עובד ביחסי ציבור אז שם הם נפגשו. עכשיו הם פתחו
עסק משותף של יחסי ציבור. לאדר יש עוד יותר חיים
עמוסים, היא אמא לחמישה ילדים, היא בכלל רצתה
שניים. מתגוררת בדירת גן בנתניה היא נשואה לבחור
בשם רועי מיכאלוב, רואה חשבון משעמם. הם
עומדים להתגרש אז אני בטוחה שהיא בפגישות עם
עורכי דין ואין לה זמן להשתעשע. מאיה סיימה תואר
שני בהנדסת תוכנה, היא ונועם התאהבו בקיץ בהיר

אחד לפני 17 שנים, זה קרה במחנה קיץ ועכשיו הם גרים ביחד במושב נווה איתמר עם שני הבנים שלהם, דרור בין ה-10 ויונתן בן ה-7. הם עסוקים בלהנות מאהבת הנעורים הממושכת שלהם. רועי כבר מ-2011 בהודו. הוא מטייל לבד בכל מני מקומות רוחניים כאלה לחיפוש עמצי. אם כבר 9 שנים הוא לא חזר לארץ כנראה שעוד לא מצא את עצמו. שי התקרב וחיבק אותי חיבוק חם. עזבתי את ספל הקפה והיה עליה מדבקה של דמות מצוירת וזרועותיי החזיקו חיבוק. נאנחתי. "אתה ילד טוב, שי. אתה ילד טוב" השתחרר מהחיבוק וחייך כשעיניו בוהות בעיניי.

"אחרי בית הספר אני הולך לעומר גולן ללמוד לבגרות בתנ"ך ואנחנו הולכים לפעולה, אז אל תחכי לי" "תמסור דרישת שלום לאמא שלו" לא רק ששי הילד שלי דומה לשי אהבת נעורי מבחינת חיצונית אלה גם בתחביבים. הם אוהבים את אותם דברים בדיוק יחסית לשני אנשים שלא ראו אחד את השני מעולם אבל קשורים בקשר דם. שניהם אוהבים טיולי מחנאות, ונמצאים בתנועה של בני המושבים. אפילו קניתי לשי את אותו הגיפ הירוק שהיה של שי. למדתי לאהוב אותו. נשמעה דפיקה בדלת. שי פתח

ובכניסה עמד חברו הטוב של בני. מתבגר גבוה בצבע
עור שזוף מרוב שהייתו בחופי הים. "הי, אחי מה
העניינים" בירך אותו. "בוקר טוב, עומר" בירכתי
אותו גם אני. "אמא שלחה לך דרישת שלום, לריאן"
בישר בחיוך עם קולו הנמוך והצרוד. שניהם יצאו
לכיוון הרכב של שי. עמדתי בכניסה ואחזתי את
הספל המצועצע. התחילו לרדת טיפות קודרות.
"הגלים היום מדהימים, אין מצב שאנחנו מפספסים
גלים כאלה של גלישה" שמעתי את עומר אומר
במעורפל. הרגשתי סחרחורת. ששי היה בן שמונה
זאת הייתה הפעם הראשונה שהוא ביקש ממני ללמוד
לגלוש. מאז הוא שאל אותי עשרות פעמים ועניתי לו
את אותה התשובה. אני לעולם לא אתן לדבר הכי
חשוב בחיים שלי לסכן את חיו בגיהינום הזה. אני
בחיים לא לקחתי אותו לים. "שיייוויי" צעקתי ותוך
כדי הלכתי בעצבנות. שניהם הסתובבו. שי הניח את
ידו על הפנים ממבוכה. "תחזור על מה שאמרת,
עומר" אמרתי. "מה, לא.. אני.. " "שמעתי נכון?
שמעתי נכון." הספל נפלה על הרצפה והקפה שהיה
בתוכה נשפך על רצפת החנייה. "אמא, אכפת לך?
אנחנו מאחרים ובינתיים גם נרטבים". "איך אתה

יכול לעשות לי את זה ? אתה יודע מה אני חושבת על
הים, אתה יודע מה קרה! אתה יודע שאני לא
מסכימה! אתה יודע" באיזה שהוא איבדתי
שיווי משקל. "אמא, את מדמינת. אני בחיים לא
גלשתי, אני בחיים לא נגעתי בטיפה מהים." "הם
ארורים שי, הגלים הם ארורים. הם לקחו ממני...
הם... הם יקחו אותך" איבדתי שיליטה. המילים
התבלבלו לי, ראיתי כפול. המילים יצאו מעצמם בלי
מחשבה. "הם יקחו לי אותך!!!!!" מדי פעם שי העיף
מבט לעבר חברו בלחיים אדומות, התבייש בי. כבר
קרו מיקרים כאלו של איבוד שפיות בשנייה. זה לא
היה חדש לו, הוא ידע איך להרגיע אותי. אבל עומר
נראה קצת מבוהל. הוא התקרב אלי, ידיו הקרות
והרטובות אחזו חזק בלחיי ולא נתנו לי להשתחרר.
הבטתי עמוק לעיניו המדהימות. "אמא, את שומעת
אותי?" הנדתי בחיוך, עיני לא זזו מעיניו. "אוקי,
תעצמי את העיניים" לא רציתי, רציתי להמשיך
להתרשם מעיניו. "תעצמי אמא" עצמתי. "תדמיני
את המקום השמח שלך. את כבר יודעת איך הוא
נראה". ראיתי את עצמי בשדה פתוח, אני לבד שם.
שומעת את השיר האהוב עלי מתנגן ברקע. בהתחלה

התאמצתי להירגע, להיות שלווה. אבל עם הזמן
הרוגע הגיעה בעצמו. הרגשתי שאני עפה בתוך חלום.
שחכתי איפה אני נמצאת. "עכשיו תפתחי את
העיניים". בבת אחת החלום נקטע. "נרגעת?" שאל.
ידיו עדיין אוחזות בלחיי. הנהנתי בחיוב. הוא נשק לי
על המצח והלכו לעבר המכונית, רטובים ומבוהלים.
לא נכנסתי הביתה, הסתכלתי על הרכב עד שנעלם
משדה ריאתי. אפילו לא הורדתי את נעלי הבית
הפרווריים שנספגו במי גשם מלוחים לפני שנכנסתי
לבית, גם לא התאמצתי לנגב את כפות רגלי שנהפכו
כחולות מהקור בשטיח הזול שעושה טובה שהוא
עומד בכניסה לבית. זרקתי לפח את פיסות הספל
השבור, הרמתי את ראשי קצת מעל הפח והבחנתי
בדמות משונה שנראתה מולי. היא הייתה נראית
מותשת, וקצת משוגעת. השורשים הלבנים שנראו
בתחילת ראשה הביעו חוסר אסטטיקה, וחוסר
אכפתיות לכך. השקיות שנפלו לה מתחת לעיניים
הראו על דאגה, על חוסר שקט. הצבע הנושק לשחור
לא הסתיר את העובדה שלא ישנה שבועות. הפסים
החרוטים לעומק עור מצחה הראו על חשיבה מרובה
בשטויות של העבר. או העתיד. אני לא מזהה.. אולי

שניהם. הרמתי את ידי לכיוון האישה הזקנה וראיתי שהיא מחכה את תנועתי בצורה מושלמת. רק שידה מוזנחת, ועורה מדלדל, היא מכוסה בקמטי זיקנה. החזרתי את ידי לכיוון גופי וראיתי שהיא עושה את אותו הדבר. עשיתי את אותה תנועה עם ידי השנייה כדי לבחון אותה. היא לא פספסה שנייה. נגעתי בפני עם שתי ידי וראיתי את ידיה המוזנחות נוגעות בקמטי פניה. התקשיתי לנשום. הסתכלתי על ידי מכל עבר ואז על האישה. אחר כך על ידי ושוב על האישה. נשימותיי נעשו כבדות. נגעתי שוב בפני. ואחר כך בליבי. הזקנה עשתה בדיוק אותו דבר. מעדתי. אחזתי בשיש הישן ביד חזקה-חלשה כדי שלא אפול לאחור. מצאתי את מצקת הבישול הראשונה שראיתי וזרקתי אותה בחוזקה וללא רחמים על הזקנה. המראה נשברה. עדין ראיתי אותה רק שברי המראה נראו אבל הם לא הסתירו אותה. לא הבנתי למה אני עדיין רואה אותה. למה היא לא הולכת. היא לא מבינה שהיא לא רצוייה פה? "לכי מפה" צעקתי לעברה בקול נשבר. ידי החזקה-חלשה שאחזה בשיש הישן הפכה לחלשה-חלשה ונפלתי על הרצפה. לא כאב לי. היה לי טוב על

הרצפה, הרגשתי מוגנת כי לא ראיתי אותה יותר.
חיבקתי את רגלי בחוזקה והתנדנדתי אחורה
וקדימה. אחורה וקדימה. ועיני לא זזו מארון העץ
המתקלף שהיה מולי. אני משוגעת? השתגעתי?
שאלתי את עצמי. הרי איך אישה בת שלושים וחמש
לגילה נראית כמו קשישה בשנות השבעים לגילה
שנמלטה מבית משוגעים. משהו לא בסדר אצלי. היה
לי ברור שהזקנה במראה השבורה זאת אני. וזה
הפחיד אותי עד מוות "למה, אלוהים" ראשי הורם
למעלה. "מה עשיתי שלקחת לי את שני הדברים
היחידים שאהבתי? למה אלוהים תענה לי! אני רוצה
תשובה! אני דורשת תשובה! למה אלוהים?" המשכתי
להסתכל למעלה והדבר היחידי שראיתי היה סימני
רטיבות ועובש שתקרה מתקלפת. האם זה אלוהים,
אין סיכוי. אולי אלוהים הוא באמת תקרה מתקלפת.
"תקרה מסריחה, אכזרית ומתקלפת! זה מה שאתה
אלוהים". ישבתי בתוך שלולית מהדמעות של עצמי.
"אין לך תשובה אה, מר אלוהים? אין לך תשובה.
להוציא את עם ישראל ממצרים אתה יכול אבל
לענות לי לשאלה פשוטה קשה לך? אולי בגלל שאתה
לא קיים בכלל. אחרי שעות ארוכות של בהייה בארון

מתקלף עזרתי אומץ וקמתי. רציתי לפגוש את הזקנה
המשוגעת, רציתי להכיר אותה, לנסות להבין למה
היא משוגעת. נבהלתי כשהבטתי בה שוב. מן הסתם
היא נבהלה באותה מידה. הסתכלנו אחת לשנייה
בעיניים במשך זמן ארוך. היה לי ברור שהזקנה
במראה זאת אני. הלב ניסה להדחיק זאת, אך המוח
לא אפשר זאת. "מה את עוד עושה פה?" שאלתי
אותה בחוסר הבנה. "אין לך כלום. את כל כך
מכוערת. כל כך זקנה. כיעור פנייך עושה לי בחילה.
את כל כך חסרת אונים, חסרת תועלת, חסרת ערך.
את זקנה מרושלת שגרה בבית ישן ומוזנח שאין לה
כלום בחיים. נלקחו לך את שני הדברים שנשארת
חיה בשבילם. והם אינם. אז מה את עוד עושה פה?
לכי, צאי לחופשי. לכי למקום בו שתי האהבות שלך
מחכים לך. מחכים בתשוקה שתצטרפי אליהם,
לעולם שלהם. עולם טוב יותר. אין לך עוד בשביל מה
לחיות הרי". הזקנה נראתה פתאום מאושרת. כל
דאגותיה נעלמו בין רגע. הזקנה מבעד למראה הביעה
קול. "תקשיבי לי טוב מה תעשי," אמרה בקול
קטיפתי ורגועה, ממש לא כמו של זקנה. "תיקחי את
רגלייך ותיסעי לים. המקום שנשבעת לא לחזור אליו,

שמירר לך את החיים, הוא המקום שבעזרתו תחזרי להיות שוב מאושרת. חוף גולדה, חדרה. כשתגעי לשם. תורידי את נעלייך, תפשטי את בגדייך עד שלא תישאר שום פיסת בד מלוכלכת על גופך הטהור. ערומה לגמרי. ואז תתקדמי צעד, צעד לעבר גלי הים. קודם כל רגלייך יגעו במים, אני מכינה אותך הם יהיו קרים אבל זה לא יעצור אותך. את תמשיכי ללכת. עם חיוך על פנייך והמים יגיעו לברכיים, את ממשיכה ללכת. ואז, המים ילטפו את גרוניך, ובצעדייך האחרונים ובדמעה אחרונה המים יכסו את ראשך, ומעתה והלאה חייך החדשים יתחילו ללא דמעות וללא כאב. ותהיה מאושרת". הנהנתי בראשי בחיוב. מרוצה מהתוכנית ובתשוקה להתחיל אותה. לפתע מאחורי האישה הזקנה עמדו שני אנשים. נבהלנו. הסתובבתי לאחור וראיתי את ירון. עמוד עם פני עצב ודאגה ומביט בעיני. פי היה פתוח לרווחה. לצד ירון עמד אדם זר, נראה כמו פרופסור. בסביבות שנות החמישים לגילו. ידיו שרירות ושיערו אפור ומבט רציני על פניו. "מה קורה פה?" "לרי, תדעי שאני עושה את זה רק מפני שני או..." "מי זה האיש הזה ירון?" הם הסתכלו עלי ולא התכוונו לתת לי תשובה.

"מה בן אדם צריך לעשות כדי לקבל תשובה?" ירון
התקרב אלי, פניו דואגות. "לריאני, איך אני יסביר...
את עברת הרבה לאחרונה ו...." "אולי אני אוכל
לנסות להסביר" אמר המשקפופר המתנשא. "תראי
לריאן, מצבך לא טוב. את עברת אובדן גדול וזה
הגיוני שכל אמא הייתה מגיעה למצב של שיגעון
כשהבן שלה נלקח ממנה." "אני לא משוגעת אם זה
מה שאתם חושבים" הסתכלתי לשניהם בעיניים
והתחלתי לצחוק. בלי טיפת הומור. "אני בסדר גמור,
אני לא משוגעת. אני נראית לך משוגעת, אדוני? אני
נראית לך משוגעת ירון?" התנשפתי כבדות ועדיין
צחקתי כשדיברתי. הצחוק היה מתוך חוסר הבנה.
"אנחנו פה כדי לעזור לך". אמר המתנשא. "אני לא
צריכה עזרה!" הצחוק עבר לכעס. "אני יודעת איך
לעזור לעצמי. אני בדיוק הייתי בדרך לעזור לעצמי
ואתם הפרעתם לי. אז זוזו בבקשה." ניסתי לצאת בין
שניהם ואבל שניהם כל כך גדולים וחזקים ממני.
חבטתי לכל אחד מהם בכתף מספר פעמים בתקווה
שהתייאשו ויתנו לי לצאת. "בבקשה, זוזו, אני יודעת
איך לעזור לעצמי. תתנו לי לצאת. תתנו לי לצאת.
תתנו לי לצאת, בבקשה" ידיו של הפרופסור אחזו

בחלק העליון של ידי כך שהרים אותי למעלה. הייתי באוויר. חסרת אונים. התפתלתי, ניסיתי להשתחרר. רגליי זזו במהירות, בלי הספקה. גופי התפתל בצורה שלא חשבתי שאני מסוגלת. לא יכולתי להתייאש. לא יכולתי לוותר, לא יכולתי להיכנע ושיכלאו אותי בבית של חולי נפש. אני רק רוצה ללכת לים ולחיות חיים טובים יותר. רק שיתנו לי. "תתנו לי לצאת, תתנו לי לצאת! הייתה לי תכנית, תתנו לי לצאת." ירון פתח לפרופסור את דלת הכניסה ויצאנו החוצה. ניסיתי בכל כוחי למצוא תנוחה עם הידיים שתאפשר לי לאחוז בדפנות הדלת ולהתעמת עם הפרופסור. וידי עשו תנועות מוזרות שהסגירו את השיגעון. גם אם הייתי מצליחה, חוזק הידיים שלי לא היה מנצח את שלו. "לאן אתם לוקחים אותי? תענו לי! שמישהו יענה לי. לאן אתם לוקחים אותי?" שנייה לפני שראשי היה מחוץ לבית ולא חזר לעולם הסתכלתי לעבר הזקנה. הבטתי במצוקה שהרגישה, הסתכלתי עליה ומבטי מסר לה שאני אקיים את ההבטחה. שלא תדאג. אני אקיים אותה. לא משנה לאן הם לוקחים אותי. ואז כבר לא ראיתי אותה. ידעתי שזאת תהיה הפעם האחרונה שאראה אותה, דמעה זלגה מעיני.

פרק 6: 10.4.2018

"היי, אני לריאן, לריאן אלמליך. בת 35 ואני סובלת מהפרעה פסיכוטית כתוצאה מאובדן של שני מתנות שאלוהים לקח." "אוהבים אותך, לריאן." "את רוצה להרחיב לריאן? לשתף אותנו באילו מתנות מדובר?" נשמע קולו ה"מנחם" של האדם שאמור לרפא לי את הנפש המקוללת ונראה שלו לא יזיק טיפול דומה. "לא." "לריאן, את נמצאת במרכז הטיפול כבר מעלה משלושה חודשים. לכולם קשה וכל חבריך לקבוצה נמצאים במצב לא לגמרי שונה משלך אבל בשביל להתמודד עם המצב את צריכה להשלים איתו ולסמוך על כולנו." איך הוא משייך אותי לקבוצה של המוזרים האלה? אני לא כמוהם. "אני לריאן ואני סובלת מהפרעה פסיכוטית." "אוהבים אותך לר..." "כן, כן.. לפני שמונה עשרה שנים הגלים לקחו לי את בן זוגי ושמונה עשרה שנים לאח מכן את הבן שלנו. שתי התמנות שלי נסחפו אל המעמקים ואני איבדתי את הרצון לחיות. התחלתי להזות ולראות אישה זקנה דרך המראה ולהתייעץ איתה על כל דבר. היא החברה היחידה שלי. איבדתי הכול והיא כל מה שיש לי. אני מרגישה פתוחה לספר לה הכול ואני מרגישה

שרק היא תמיד תקשיב לי ולא תאכזב אותי. "אֹהֲבִים אוֹתְךָ לְרִיאֵן. "אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁזֶה לֹא הִיא פְּשׁוּט וְאֲנִי מַעֲרִיךְ אֶת הָאוֹמֵץ. רַק הִרְשִׁי לִי לִשְׁאוֹל אוֹתְךָ מִשְׁהוּ. אֶת חוֹשֶׁבֶת שְׁאוֹלִי בְּגִלְל שְׁאִיבֶדֶת אֶת שְׁנֵי הַדְּבָרִים שְׁבֹאֲמֶת אֶהְבֵּת וְשֶׁאֲלוֹהִים אִיכְזֹב אוֹתְךָ פֶּעַם אַחֵר פֶּעַם, אוֹלִי בְּגִלְל זֶה אֶת סוֹמֶכֶת כָּל כֵּךְ עַל הָאִשָּׁה בְּמִרְאָה? אוֹלִי כִּי אֶת יוֹדַעַת שְׁאִין לֶה לֶאֱנָן לִלְכֵת וְשֶׁהִיא אֵף פֶּעַם לֹא תַעֲזוֹב אוֹתְךָ?" "הִרְשֵׁה לִי לִשְׁאוֹל אוֹתְךָ מִשְׁהוּ, אֶתָּה לֹא חוֹשֵׁב שְׁאֶתָּה צַעִיר מְדִי בְּשִׁבִּיל לְטַפֵּל בַּחֲבוּרָה שֶׁל זִקְנִים חוֹלִי נֶפֶשׁ?" נִדְּב הִשְׁתַּעַל מִמְּבֹכָה. הִיא לִי בְּרוּר שֶׁלֹא אֶקְבֵּל תְּשׁוּבָה לִשְׁאֵלָה. הַבְּחוּרָה שִׁישְׁבָה שְׁתֵּי כִּיסָאוֹת מִיְמִינִי הִתְחִילָה לִבְכוֹת בְּהִיסְטֹרִיָּה. הִיא נִעֲמָדָה וְהִתְיִישְׁבָה מִסְפֵּר פֶּעַמִּים בְּלִי הַפְּסָקָה וְהִשְׁמִיעָה קוֹלוֹת חֲרָדָה. "אֶה, אוּ, אֶה, אוּ" נִדְּב הִתְקַרֵּב לַעֲבֹרָה וְחִיבֵק אוֹתָהּ. הִיא הִמְשִׁיכָה "אֶה, אוּ, אֶה, אוּ" חִיבֹקוּ הַחֶסֶם הַפְּרִיעַ לְרֹצֵף שֶׁלָּהּ וְהִחְרַדְתָּה גְּבֵרָה. "אוּ, אוּ, אֶה, אוּ, אֶה, אוּ" בְּמַהִירוֹת רַבָּה יוֹתֵר. "דְּרִיָּה, לְרִיאֵן לֹא הִתְכוּוֹנָה. אֶת לֹא חוֹלֶת נֶפֶשׁ, דְּרִיָּה. אֶת בַּחּוּרָה יִפֶּה, וְרִגִּילָה כְּמוֹ כָּל אֶחָד אַחֵר". "חֲשַׁבְתִּי שְׁאֲנַחֲנוּ אֲמוֹרִים לִהְיוֹת בְּטוֹחִים לְגַמְרֵי הַמַּחְלָה שֶׁלָּנוּ" לְחֲשַׁתִּי שֶׁרַק הַבְּחוּר הַגְּבוּהָ

שמדבר לידו שיש כיסא אחד משמאלי יכול לשמוע.
נדב בהה בי בזמן שחיבק את הזקנה המשוגעת.
למעלה היא הייתה הצעירה מבינינו ובגלל זה רגישה
יותר. נאנחתי. "פפפ.. הוא צודק, דריה מותק. אני לא
התכוונתי. בקצב חלש יותר "אה.. או, אה" והפסיקה.
נראה על פניה חיוך רחב ומצמרר והיא רצה לעברי
וחיבקה אותי כשזרועותיי בתוך החיבוק. מצומקות
וחסרות אויר. נראה שהיא מאושרת. כשחיבקה אותי
במשך דקות ספורות חיוכה לא נעלם. "ידעתי שאנחנו
חברות" קולה התינוקי והמאושר נשמע. היה שונה
לשמוע שהיא יודעת להגיד דברים נוספים חוץ מ: אה
ואו. "בטח.. חברות" והיא עזבה אותי לנפשי וחזרה
למקומה בשקט. "תודה רבה ללריאן ששיתפה
בסיפורה הלא פשוט. יש עוד מישהו שמעוניין
לשתף?" דריה הרימה את ידה. ראיתי שנדב היה
מופתע. היא מאוד טרייה במחלקה. היא הגיע לכאן
לפני כשבועיים כשאמא אמרה לה שהיא לוקחת
אותה לסוף שבוע מפנק בספא ובעצם שלחה אותה
להתאשפז פה. בדרך כלל לוקח למטופלים לא פחות
מחודשיים כדי לשתף את סיפור חייהם. "כן, דריה
מותק בשמחה." "אני דריה קרני, אני בת 19 ואני

סובלת מהפרעה פסיכוטית" "אוהבים אותך דריה"
"כשהייתי בת שמונה לאבא שלי היה רומן מחוץ
לנישואים. אמא שלי לא ידע מזה, אף אחד לא ידע
מלבדי. גרנו בבית חוף בקליפורניה וכל פעם שאמי
יצאה לעבודה או לסידורים אבא שלי מושיב אותי
מול הטלוויזיה שם לי סרט של דיסני שכבר זכרתי
בעל פה ויוצא לטייל על החוף עם השכנה שגרה
באחוזה גדולה לידינו. היא גם הייתה נשואה. כל
הזמן הייתי עוקבת אחריהם לראות מהם עושים ולא
היה לו מושג שאני יודעת. שנאתי אותה כל כך. לא
יכולתי לראות איך ביום שישי בערב הוא היה מנשק
את אמי ואומר לה שהוא אוהב אותה. ראיתי איך
הוא משקר לה בעיניים ואיך שהיא אוכלת את זה.
היא הייתה משוגעת עליו וזה היה שובר לה את הלב
אם היא הייתה יודעת. ידעתי שאם אספר לה היא
תתאבד ותשאיר אותי עם הזבל הזה לבד. יום אחד
אימי נשלחה ליומיים לעבוד בניו יורק. זאת הייתה
הזדמנות נהדרת לאבא שלי לבלות עם המאהבת שלו
בלי פחד. הוא השכיב אותי לישון בחמש וחצי אחר
הצהריים. מהמיטה הרחתי את ריח בישולים
מהקומה למטה. הוא בישל לה רביולי ברוטב שמנת

ופיטריות לארוחת עבר בזמן שאני שכבתי במיטה
רעבה כי אבא שלי מיהר שאני ילך לישון. שמעתי
אותה נכנסת. בקול המכשפי שלה גרם לי להקיא.
שמעתי את השפתיים שלהם נוגעות אחת בשנייה,
שמעתי את קולות הצחוק שהם מביעים, שמעתי את
רעש המזלג שמשתפף בצלחת, שמעתי את היין הנמוג
אל הכוס היוקרתית. מאוחר יותר הם עלו למעלה.
רצו להמשיך את הערב. שמעתי איך שהוא מוריד לה
את הבגדים, והוא אומר לה כמה הוא אוהב אותה.
יצאתי מהחדר. רציתי שהוא יראה אותי עומדת שם
וצופה בו. צופה בגועל שלו, בשקרים שלו. שיראה עד
כמה חלאה הוא, שלא מגיע לו להיות אבא. יצאתי
מהחדר והתקרבתי לחדרם עוד שנייה פתחתי את
הדלת אבל שמעתי דלת אחרת שנפתחת. זאת הייתה
דלת הכניסה. ירדתי כמה מדרגות וראיתי את מר
נולסון נכנס הביתה עם חליפה מחויטת ואקדח ביד.
הייתה לו מטרה בעיניים. הוא עלה במדרגות בכעס.
הוא הבחין בי, ילדה קטנה עם כותנת ורודה עומדת
מולו ורגליה דורכות על שלולית של הפיפי של עצמה.
לא עניין אותו. הייתה לו מטרה בעיניים. הוא פתח
את דלת חדר השינה של הורי. שמעתי את גברת

נולסון מבושת שואלת מה הוא עושה פה. הוא ירה בשניהם. אבא שלי וגברת נולסון שוכבים ערומים וחברי חיים אחד על השנייה. אמא שלי החליטה לעבור מדינה. לברוח מהכל ולהתחיל חיים חדשים. לא יכולתי להתחיל חיים חדשים. חיי הסתיימו באותו רגע וידעתי שלעולם לא יהיה לי חיים חדשים".

הלכתי לעמדת הקפה והכנתי לעצמי אחד. נדב המדריך נעמד לידי. הכין גם הוא לעצמו. "אני מרוצה מההתקדמות שלך היום" אמר ומילא את הכוס בסוכר. "את נמצאת בשלב שאת מבינה שיש לך בעיה וזאת התקדמות" נעמדתי מולו. הסתכלתי עם תווית השם שהייתה הדוקה עם סיכת ביטחון לסוודר הכתום שלו ועליה רשום "נדב הראל – מטפל מוסמך" השיער הארוך שלו כיסה את ה-נ' בהתחלה. חייכתי אליו והלכתי עם כוס הקפה לחדרי. עוד לפני שנכנסתי אליו כבר נהיה לי בחילה, רק מלהסתכל על המקום הריק הזה. הקירות הלבנים ששוממים חיים והמיטה הנמוכה שמסביבה חבלים שקושרים אותך באזיקים בלילות כדי שלא תצליח להימלט. הרצפה האפורה הזאת שנותנת לך רצון לחתוך את הרגליים

רק שכפות רגליי לא יגעו בה כל כך הרבה. אני שונאת את המקום הזה. התכופפתי מתחת לשולחן החום הגבוה שהיה מול המיטה הארוכה ומשם הוצאתי את כיס המראה האדומה שהדבקתי לשם. פתחתי את השקית האדומה שבתוכה הסתתרה המראה. לחצתי על הכפתור המפריד בין שתי המראות הקטנות ועם היד השנייה פתחתי. יש מראה אחת למטה ואחת למטה. כאשר המראה נפתחה הבטתי בזקנה שחיכתה לי שם בסבלנות וחייכתי חיוך רחב. סוף-סוף מישהו שאני יכולה לדבר איתו. "היום לא היה שונה מכל יום. את יודעת.. " באותו זמן נשכבתי על הבטן כשרגליי מורמות למטלה ומדי פעם זזות מצד לצד וידי האוחזות במראה מושטות קדימה כדי שהזקנה תוכל לראות את כל פני. "מתושלח, זה שעובד במזנון הגיש את אותו רסק תפוחים מר וכדור בליעה בצד. שמתי את הכדור בתוך הרסק כך יותר נוח לי לבלוע אותו. וישר קראו לנו לפגישה. אם אני אראה את הנדב הזה עוד פעם אני באמת אשתגע. או את הפסיכים שיושבים במעגל הפסיכוטי הזה. אחד מדבר ליד שלו, אחת נושכת את השיער כשהיא מדברת, ואחד כל הזמן מחייך- הוא הכי משוגע, אני

אומרת לך. "הסתכלתי על עיני המצוקה שהיו לה
כשהיא סיפרה לי על היום שלה בדיוק מתי שאני
סיפרתי את שלי. הן התחננו לחופש, הבנתי אותה כל
כך. זה כיף ששתינו מבינות אחת את השנייה. אני
לגמרי יודעת איך זה להיות כלואה בתוך מקום סגור,
להיות בודדה. זה המצב שהיא נמצאת בו עכשיו, היא
כלואה בתוך מראה קטנה ולא מרווחת, הבדידות
שהיא נמצאת בה גורמת לי להרגיש שאני לא היחידה
שכלואה במרחב מחייה צר ובודד כל כך. "את
שומעת? צריך לתכנן את תוכנית הבריחה שלנו מפה.
צריך משהו גאוני. צריך שכולם כולל השומרים
יתקבצו במקום אחד ואז שאף אחת לא ישים לב
אני..." "לרי? זאת את?" לא יכולתי שלא לזהות את
הקול הקטיפתי והמושלם הזה. הקול שהשתנה עם
השנים שלא נפגשנו אבל הגוון נשאר אותו גוון.
המשכתי להסתכל במראה. נראה שהזקנה זיהתה את
האדם שגילה איפה הסתתרנו עם השנים ולא פוחד
לראות לאיזה משוגעת נהפכתי. סובבתי את ראשי
לכיוון ממנו הקול הגיע עם פה פתוח, ולחיים מלאות
במבוכה. ראיתי אתה עומדת שם, כל כך מושלמת, כל
כך צעירה, כל כך יפה, כל כך מה שאני הייתי אמורה

להיות. עומדת שם עם שמלה צמודה כחולה שבהחלט מחמיאה לגוף החטוב שלה, נועלת מגפיים שחורות עם עקב שמכסות את בירכייה ושיער חום שטני גולש שמגיע לקצה מותנייה, שפתיים ארוכות שצבועות בליפסטיק שקוף, עיניים גדולות זהובות-כחולות כמו דבש מתוק ותוסס. אלוהים כמה שהיא יפה. "ממ.. מיה???? חייכה שזיהיתי אותה. "מה.. איך את יודעת? לא ראיתי אותך... שנים". בית הזקנה נשלח אל המיטה בלי התייחסות. נעמדתי וחיבקתי אותה חיבוק גדול. אחותי הקטנה כבר לא כל כך קטנה. לא ראיתי אותה מהעשירי לספטמבר לפני תשע שנים. התאריך בו התחתנתי עם הקירח המרושע. לקחתי את ידה והלכנו לאזור המבקרים. התיישבנו על אחת מהספות הכתומות שהיו שם. "מה לעזאזל קרה לך, לרי? לאיפה הגעת?" הדמעות החלו לזלוג. "מיה, אני לא משוגעת. ירון המטורלל הזה שלח אותי לפה, אני לא משוגעת. אל תחשבי שאני משוגעת מיה, כי אני לא.. משוגעת." "אני לא חושבת שאת משוגעת לרי, היו לך חיים קשים, אחותי. את פה כדי לקבל עזרה." "אני לא צריכה את העזרה הזאת. יכולתי לעזור לעצמי". "בוודאי שאת יכולה". ראיתי בעיניה

המתוקות את השקר. היא מפחדת ממני. אחותי
הקטנה מפחדת ממני. אני צריכה להגן עליה לא
לגרום לה לסיוטים. הייתי כל כך נבוכה שהיא גילתה
לאיפה הגעתי. אף אחד לא היה אמור לדעת. רק
רציתי שתלך ושלא תספר לאף אחד. רגלי לא
הפסיקו לנוע בחוסר סבלנות. פחדתי שכולם יתחילו
לרחם עלי ולפחד ממני. "היי, לריאן." התקרבה
לעברי ושמה את ידה על הרגל חסרת השקט ועצרה
את הרכילות. למרות ידה רגלי עדיין המשיכה לזוז.
"אני פה בשבילך." אמרה והסתכלה לתוך עיני
המכוערות. היא בטח חושבת איזה מוזנחת נהייתי,
איזה זקנה מפחידה נהייתי. התביישתי שתראה את
לריאן החדשה שתגלה שאין יודעת לריאן שלא יוצאת
בלי פן מהבית או מסקרה מוגזמת בריסים. "תגידי לי
לאיפה נעלמתם, אה?! ברגעים שהכי הייתי צריכה
אתכם, הכי הייתי צריכה את המשפחה התומכת
היחידה שנשארה לי לציד. איפה הייתם כל הזמן
הזה?" על פניה ראיתי שזה הרגע שפחדה שיגיע.
שחיכתה מתי אפרוק את זה. "איפה אמא הייתה
כשהנכד שלה טבע? איפה אבא היה כשהייתי צריכה
דמות גברית בחיי? איפה את היית? מיה, איפה את

היית שהייתי צריכה חברה שתנחם אותי בבדיחות
קרש, שתסיח את דעתי בעזרת רכילות על הגירושים
של עוז זהבי וכל החרא הזה." "את זאת שלא רצית
לעבור איתנו לקליפורניה. לאמא היה הכי קשה
בעולם לעזוב אותך למרחק של 11948.09
קילומטרים." "לא הייתי יכולה לעזוב ילד בן 9 שכל
החברים שלו פה ולעבור למדינה אחרת שאפילו
אנגלית אנחנו לא יודעים. וחוץ מזה, לעבור למדינה
שבה כל היום גולשים בלי הפסקה זה לא היה הדבר
המועדף עלי באותה תקופה ואת יודעת ששי מגיל
קטן ביקש ממני לגלוש ולא הסכמתי לו, תתארי
לעצמך שהיינו עוברים והוא היה גולש כל היום". "זה
לא ממש שונה ממה שקרה פה." הרגשתי שהיא
דקרה לי את הבפנים של הלב עם סכין קצבים. "תלכי
מפה." "לרי, אני באמת מצטערת. אני לא יודעת
מאיפה זה בא לי, אני..." "תלכי מפה מיה, אני
רצינית. אני לא רוצה לראות אותך לעולם." הרגשתי
שהיא מסתכלת עלי עם עיניים מתחננות ומצטערות.
הסתכלתי על הרצפה האפורה כשגירשתי אותה. לא
יכולתי להסתכל לה בעיניים. היא התכופפה אלי,
להביט בי יותר מקרוב. "לריאן, אני באמת לא

התכוונתי. את יודעת את אהבתי אליכם." קולה הרך
והקטיפתי התחלש, היא דיברה ברכות ובנועם.
דמעותיי החליקו על כף ידה החלקה והרטיבו אותה.
היא המשיכה להסתכל עלי, הרמתי את ראשי
למעלה, לתקרה בצבועה שירוק בקבוק מבחיל.
"מיה," נשכתי את שפתיי בחוזקה. רציתי שיכאב לי,
שתישאר לי צלקת. זה הגיע לי. "אני מבקשת ממך
לצאת." היא נעמדה על רגליה. שדה הראייה שלי
הבחין בעזיבה שלה. המשכתי להסתכל למעלה.
הרגשתי שפתיים נעימות ודביקות מליפסטיק נושקות
לי על קמטי הלחי והשאיירו סימן. "מיה." אמרתי
והמשכתי להסתכל למעלה. היא הסתובבה לכיווני.
"כשאת הולכת תסתכלי עלי טוב-טוב. כי זאת תיהיה
הפעם האחרונה שאי פעם תראי אותי." עקב מגפיה
צעק את עזיבתה. האזנתי ביסודיות לכל צעד וצעד
שלה עד שנעלמה. רצתי לחרדי. הרגשתי שהתקף
החרדה עומד להתפוצץ. הרגשתי את הר הגעש של
דמעות שרוצה להשתחרר. רצתי לחדרי, הדבר היחידי
שרציתי באותו רגע זה להיות לבד. רצתי יחפה
במסדרון, מיהרתי. הייתי חייבת להקדים את
ההתפרצות. האישה הגיינג'ית שחושבת שהיא ציפור

"עפה" לכיווני והתנגשנו אחת בשנייה, קמתי מהרצפה והמשכתי לרוץ. אני מקווה שלא נשברה לה איזה כנף. מרחוק ראיתי בחור בחלוק רופאים עבר עם עגלת תרופות, הוא התקדם לכיוון הנגדי שלי, רצתי מהר והיה מאוחר מדי להתראה מוקדמת. "גברתי ת..ז..ה..ר..י..י!!" מיכלי הזכוכית נשברו ואני ישבתי על אמבטיית כדורים פסיכיאטרים. נחתכתי מכמה מהזכוכיות אבל לא נתתי לזה לעצור אותי. "גברתי את בסדר? אני אעזור לך לקום.." הבחור הלבוש בחלוק הושיט את ידו לעזרה. קמתי בכוחות עצמי, אפילו לא הבטתי בידו. ניקיתי את חתיכות הזכוכיות שהיו על בגדי ורגליי והמשכתי לרוץ. "סליחה, זזו. תודה..." נתקלתי בכמה כתפיים של אנשים בדרך אל החדר עד שסוף סוף ראיתי אותו. בסוף המסדרון המלא ברופאים ובפסיכופטים שוכן לו המקום שאני לא מחבבת במיוחד אבל גן עדן יחסית לכל הבית חולים הזה. פתחתי את הדלת ברווחה, סוף סוף אפשר לבכות. להוציא הכול. כמובן שמשוהו היה צריך להשתבש. עמדתי בכניסה של החדר. מולי ראיתי נערה צעירה שעוד לא הספיקה להיגמל מהחיתולים וכבר מאושפזת בבית של

משוגעים. יושבת על מיטת המשוגעים שלי, בחדר
המשוגעים שלי ומחזיקה את הבית של האשה
הזקנה והמשוגעת שלי. היא שכבה בנוחות על מיטתי
ומתבוננת במראה הקטנה והאדומה כשבידה השנייה
מסרקת את שיערה השחור והנפוח. עמדתי שם כמה
שניות בשקט לפני שהר הגעש התפוצץ. חיכיתי לו,
שיתפוצץ. "אהההההההההההה. מטורפת ! תעזבי
את המראה. עכשיו!" נשמתי יצאה מצעקותי. בשנייה
שקולי נשמע דריה קפצה במקום מרוב בהלה.
המראה שאחזה בידה נשמטה מידה ונפלה על הרצפה
המקוללת. על הרצפה האפורה היו חתיכות זכוכיות
בגדלים שונים. הרגשתי שכל העולם מסתובב. ראיתי
אותה שוכבת שם בחוסר מעשה, ראיתי פעמיים
ראיתי פעמיים דריה פעמיים דריה מטושטשת.
"לריאן, הכל בסדר? לריאן" פעמיים דריה נופפה לי
במטושטש. שפת גופה מראה על חוסר הבנה במעשיה
הנורא. "אני.. רק.. אני רק רציתי להיות יפה לפני
הביקור של אימי. אני לא עשיתי כלום." "היא מתה".
מלמלתי לעצמי. הסתכלתי על הזכוכית השבורה.
הרגשתי שהנשמה שלי היא הזכוכית הזאת-מנופצת.
הרמתי את ראשי אל האדם המקולל שניפץ את

[illegible]

דבוקות לצווארה מספר דקות בלי הפסקה. קריאות
העזרה שנשמעו מקודם נפסקו. לא היו לה את
הכוחות להיאבק בדבר חסר תקווה. היא הפסיקה
להתפתל יותר, כאילו מתה. היא נתנה לי לחשוב
שהרגתי אותה. לא הרגתי אותה.. זה שטויות.
התחלתי להילחץ. שפתי השתחררו מגרונה, על
צווארה נראה צלקת כחולה כהה, סימני שיניים
מסביב לכתם והמון רוק. זאת הייתה ההרגשה הכי
מוזרה שחווייתי מימי. הייתי בסדר. הכל היה בסדר.
ופתאום הייתי מחוץ לגוף שלי והבטתי באישה
שנראית כמוני הופכת למשוגעת. שמעתי בני אדם
בפאניקה נכנסים בריצה מהמסדרון אל החדר. "מה
קורה פה?" "מה זה הדבר הזה?" "לריאן, תרדי
ממנה" ההמון שהתאסף בכניסה לחדר מלמל שאלות
חסרות תשובה. עדיין ישבתי עליה והיא עדיין נראית
שלווה וחסרת חיים. שני שומרים שהיו בהמון אחזו
חזק בזרועותיי והקימו אותי ממנה. לא הוצאתי
מילה. בזמן שהייתי באוויר ירקתי על הפרצוף
התמים שלה בזלזול. עדיין שתקתי. ההמון שהיה
בכניסת החדר היה מלא בפרצופים מבוהלים
ובאנחות שלהם. היה רעש בלתי נסבל בחדר.

כשהשומרים הרימו אותי אפילו לא נאבקתי בהם.
רציתי שייקחו אותי מפה. למקום שקט, בלי אף
אדם. היה ברור לי שאחרי ההתפרצות שלי הם
בוודאי יסגרו אותי בחדר בודד לא יתנו לאף קורבן
פוטנציאלי להיות בקרבתני. שמחתי. הם הושיבו אותי
בכיסא גלגלים וקשרו אותי אליו מהידיים עד הכפות
רגליים. לא היה לי סיכוי מולם. מההמון התקרבה
אישה צעירה עם חלוק רופאים ובידה החזיקה מזרק
בגודל של שלט טלוויזיה עם חומר הרגעה. היא
התקרבה לכתף הימנית שלי ובזמן שהשומרים
קושרים אותי היטב לכיסא הכניסה את המחט
לכתפי. זה היה שורף ברמות מטורפות, כל החדר
הסתובב. הסתכלתי על האנשים בוהים בי והם נראו
מטושטש, ראיתי את הרופאה נותנת לשומרים סימן
שזה הזמן לקחת אותי מפה. הם הסיעו אותי בין קהל
האנשים המבוהל. לא ידעתי לאן לוקחים אותי, אבל
מהחדר הזה יצאתי עם חיוך.

פרק 7: 17.4.2018

שבוע עבר מהיום שזרקו אותי לצינוק הזה כמו כלב.
הדבר היחידי שמחזיק אותי חיה זה העובדה שעוד
מספר ימים אני אראה אתכם. אלוהים כמה שאני
מתגעגעת לצחוק שלכם, למגע ידכם האוהב. כמה
שזה חסר לי בעולם הזה. לפחות זכיתם להכיר אחד
בשני. רק זה עושה אותי "מאושרת". שי הכיר את בנו
ושי הכיר את אביו, כמו שתמיד רציתם. אלוהים לא
רצה שנהיה ביחד בעולם הזה, נצטרך להיות ביחד רק
בעולם הבא. בקרוב אני אצטרף לחבורה. חכו לי
בסובלנות, לא תצטרכו להמתין זמן רב. וסוף סוף
נוכל להיות משפחה מאושרת. סוף סוף אוכל להיות
מאושרת אחרי שנים של אכזבה. תנוחו טוב שם
אהובי. סופרת את הימים לבואי. שלכם תמיד. אמא.

עם העיפרון שבידי הוספתי עוד איקס על הספרה 7
שמסמלת את מספר הימים שחלפו מאז בואי לצינוק.
שומרים עלי היטב, יותר שימירה יותר קפדנית מאז
המקרה. אני כלואה בתוך ארבע קירות בצבע בטון.
אני מרגישה שכל יום שעובר בלי לצאת מפה ארבעת
הקירות מתקרבים יותר והופכים את החדר לקטן

יותר לחנוק יותר. אני מרגישה כל כך חנוקה פה. לא
ראיתי רצפה אחרת מהרצפה הלבנה הזאת כבר
שבוע. אני מתחילה להתגעגע לצבע האפור המבחיל
של הרצפה בחדר הקודם. אין פה יותר מדי במה
להעביר את הזמן. בחדר הזה יש מספר רהיטים יותר
קטן ממספר אצבעות בכף יד אחת. מיטה עם חבלי
אזיקים, דלת, עיפרון ומחברת. ובנוסף אסור לי
לצאת מפה. גם את האוכל מביא שומר עם מגש
ועגלה והולך. שלוש פעמים ביום. אין לי יותר מדי
ברירות במה להעסיק אותי, המכתב שכתבתי לאהובי
הוא המכתב ה-106 שכתבתי להם מאז שהגעתי. הם
לא יוצאים ממחשבותיי. בלילות אני חושבת על
תוכנית מליטה מהכלא ובבקרים אני כותבת. מדי
צהריים מגיע לכאן פרופסור מילר עם הטיפול היומי.
לרוב אני שותקת. שכבתי על צד המיטה עם הפנים
לקיר בהיתי בריקנות שנראתה בו. שמעתי רעש
מנעולים נפתחים מהצד החיצוני של הדלת. הדלת
נפתחה ושמעתי את צעדיו של מתושלח עם מנת
הצהריים. לא התאמצתי להסתובב אליו, היה לי
ברור שזה הוא. הוא כבר ידע להשאיר את המנה על
סף הדלת ולצאת. לא היה לי תיאבון, רסק התפוחים

התווסף לערמה השבועית שבפינה הצפונית של
החדר. הסתובבתי מצד לצד במיטה. ממשיכה לחשוב
על הריקנות. חשבתי שאולי לא אצטרך תוכנית
מילוט, השעמום כבר ידאג להרוג אותי. הייתי חייבת
למצוא משהו להעסיק את עצמי, המכתבים כבר לא
עוזרים. אין לי יותר מדי אפשריות להעברת זמן.
הכלים היחידים שיש לי זה מחברת ועיפרון. הייתי
צריכה משהו שייקח לי הרבה זמן לכתוב, משהו
מדהים משהו שלא יפריע לי לשבת פה שנים ולהמשיך
לכתוב את זה. שוב שמעתי את רעש המנעולים
הנפתחים. זה היה פרופסור מילר הכניסה לדלת.
"תודה" אמר לשומר בכניסה שפתח לו את הדלת
וסגר אותה. הוא התיישב מולי על הכיסא המתקפל
שהביא מחוץ לצינוק. שתקנו. לא היה לי שום סיבה
להתחיל לדבר. "לריאן. את מתגעגעת אליה?" "אני
יותר.. מפחדת ממנה" "למה?" "עכשיו היא חופשייה.
היא כבר לא כלואה בכיס במראה." "את מפחדת
שהיא תבוא אלייך?" הנהנתי. "ואם היא תבוא
אלייך.. מה היא כבר תעשה?" לא הייתה לי תשובה,
המשכתי לשתוק. "היא הרי חברה שלך, למה שתרצה
לפגוע בדך?" "כי.. כי.. " לריאן, את ישנה בלילות?

גופך נראה שלא יזיק לו כמה שעות מנוחה, והדיבור שלך נשמע כל כך מותש, ועייף". "עלית עלי." "למה אינך מצליחה לישון?" "כי כשאני ישנה אני חולמת, וכשאני חולמת אני לא מפסיקה לראות את הפנים של שי". "בואי נעבור נושא, איך את מרגישה פה? את חשה שינוי מהשבוע האחרון?" "אני מרגישה קרובה יותר לשי כי התחלתי לכתוב להם." "והכתיבה שלך אליהם זה תחליף לזקנה? כי את פורקת את רגשותייך במכתב כמו שפרקת את רגשותייך לזקנה" הנהנתי. "זה נהדר. הדרך החדשה שמצאת להרגשת סיפוק מקרוביך נהדרת. שפוייה יותר. מה את אומרת על להתחיל לכתוב בצורה מעמיקה יותר." "למה אתה מתכוון?" "נגיד.. תכתבי את סיפור חייך. מההתחלה ועד עכשיו. או אולי תכתבי את העתיד שאת רוצה שיהיה לך." "אהבתי את הרעיון. זה בדיוק מה שחיפשתי." "אני אתחיל כבר עכשיו" אמרתי כמו ילדה מתלהבת. "נהדר לריאן, אני אחזור לפה מחר באותה שעה, נראה איך התקדם לך עם הספר." עוד לפני שהוא יצא מהחדר לקחתי את העיפרון והמחברת. החלטתי להתחיל לכתוב שבוע לפני המוות של שי. השעות עברו כמו שניות, השבועות

עברו כמו ימים. כתבתי הכל. לפני המוות של שי
כתבתי על אהבתנו, חוויות שקרו, הקשיים. מדי פעם
אני מוצאת את עצמי כותבת וצוחקת פתאום, נזכרת
בחוויות שקרו לנו ביחד, רובן היו מצחיקות
ומאושרות. הגעגוע גבר. הרגשתי את התשוקה לחזור
לתקופה שהייתה. לתקופה שחיי היו אגדה מושלמת.
החלטתי להתחיל כל פרק בתאריך שהיה באותו פרק.
המשכתי לכתוב על ההיריון ועל הלידה, תיארתי
בדיוק את האנשים שהיו באותה תקופה ואת
המשפטים שאמרו לי, את תחושותיי. מדהים שלא
שחכתי שום פרט, לא שחכתי שום מילה שאמרו לי
ושום הרגשה שהרגשתי. אחרי הלידה של שי החלטתי
לקפוץ 18 שנה בזמן. רציתי לכתוב את שתי
התקופות המשמעותיות ביותר שהיו בחיי עד כה,
החיים שהיו לפני והחיים של אחרי. בתקופת
ה"אחרי" כתבתי על שי. איך שגדל ואיזה מלאך הוא.
כתבתי על הקושי בחיי האהבה שלי לאחר האובדן,
שאחרי 18 שנה ולא הצלחתי לאהוב שוב. כתבתי על
איך שהוא הזכיר לי את אהבת נעורי, בתחביבים שלו
ובצחוק שלו במגע ידו הקטיפתית והאוהב, היכולת
הרגעה שלו בקולו הרך. בפרק הזה הדף בקושי נשאר

יבש, דמעותיי הרטיבו את הדף עד שכמעט ולא נשאר שום חלק יבש. היו שני קטעים בספר שידי לא יכלה לכתוב. מותו של אהוב נעורי ומותו של הילד שלנו. לא יכולתי לכתוב מה אני מרגישה, מה הרגשתי באותו רגע שנבשרה לי הבשורה. לא יכולתי להתמודד עם זה נפשית, אז פשוט דילגתי על החלקים האלו למה שקרה אחרי קבלת הבשורה. המשכתי לכתוב על הפעם הראשונה שהזקנה הופיעה בחיי, ועל רגעים שאיבדתי לגמרי את השפיות, על כניסתי לבית החולים, על הביקור של אחותי הקטנה ועל הקטטה שקרתה מיד לאחר ביקורה. כתבתי ימים ולילות, לא ישנתי יותר משעתיים בלילה, פינת רסק התפוחים התמלא מיום ליום, הפגישות עם הפרופסור התקצרו בגלל התשוקה להמשיך לכתוב, הוא אפילו אמר שהוא רואה על שינוי במצב הרוח שלי לאחרונה. בהחלט מצאתי תעסוקה שיש לי תשוקה עליה. סוף סוף הגענו להווה, שריינתי אחד מהמכתבים שכתבתי לבנים ועל התשוקה להצטרף לעולמם, אפילו כתבתי על הדרך שמצאתי את הרעיון לכתוב את הספר. עכשיו נשאר העתיד. השאלה היא אם לכתוב את

העתיד שהייתי רוצה שיקרה או לסיים את הספר
ברגע זה?